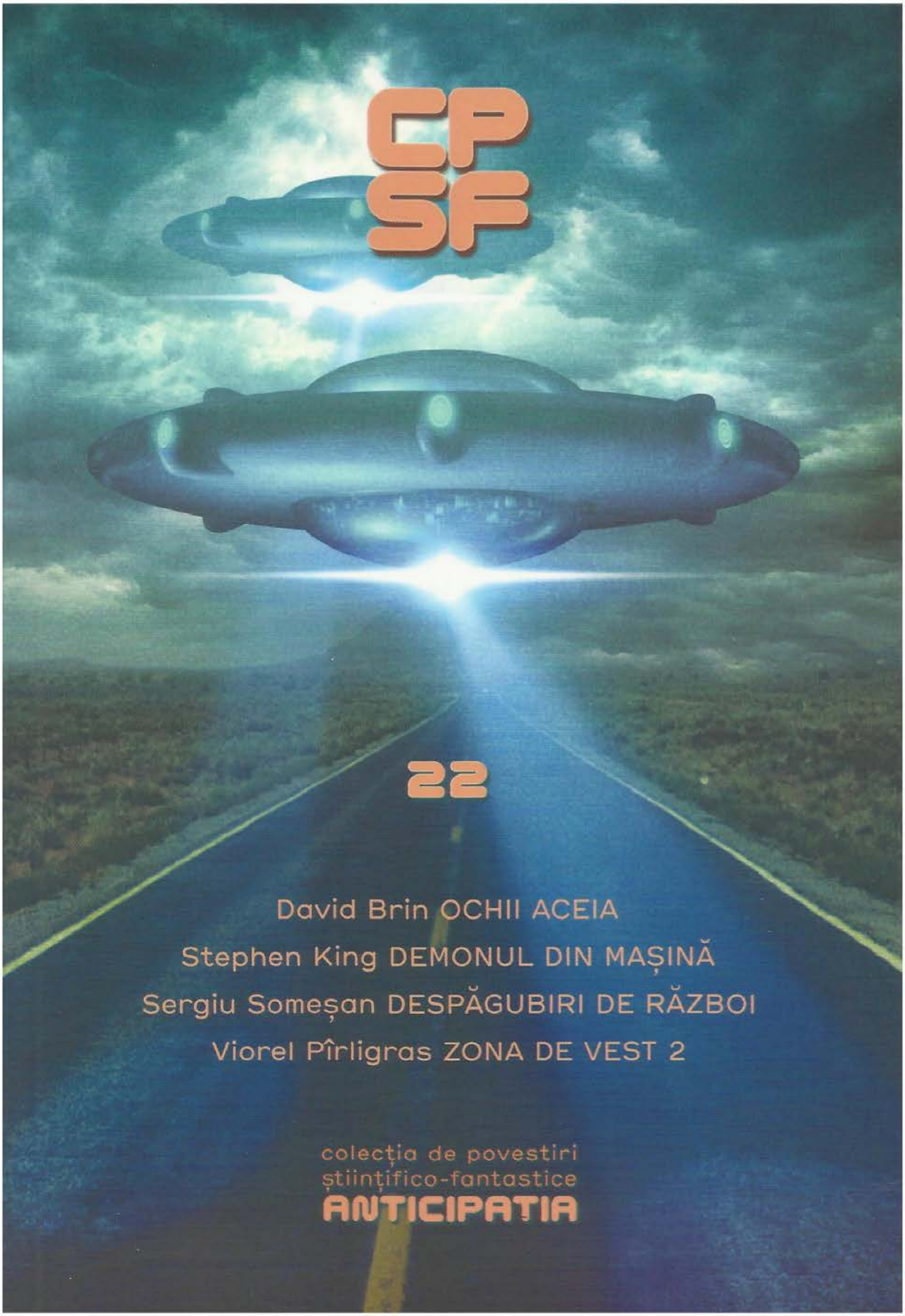
CP
SF
22
David Brin OCHII ACEIA
Stephen King DEMONUL DIN MAȘINĂ
Sergiu Someșan DESPĂGUBIRI DE RĂZBOI
Viorel Pîrligras ZONA DE VEST 2
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

9/2014/CPSFA22/serie nouă

David Brin • OCHII ACEIA / 3

Stephen King • DEMONUL DIN MAȘINĂ / 24

Sergiu Someșan • DESPĂGUBIRI DE RĂZBOI / 54

Viorel Pîrligras • ZONA DE VEST 2 / 76

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ/ Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor: Valentin NICOLAU

---

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

Ochii aceia

David Brin

(...) În seara asta ne începem munca în Anglia, lângă Avebury, împletind şuvițe de grâu galben în inele ordonate, netezite. E o muncă plăcută să arunci cu lasouri de lumină pe deasupra mării de grâne. Vor ieşi nişte cercuri grozave. Oamenii le vor vedea fotografiate în ziarele de dimineață şi vor începe să-şi pună întrebări. (...)

DORIȚI să discutăm despre farfurii zburătoare? Mă temeam eu că despre asta e vorba.

Aşa se întâmplă de fiecare dată când sunt şantajat să fiu bonă de insomniaci, în vreme ce Talkback Larry o şterge la Bimini, pe motiv că are neapărat nevole de odihnă. Preţ de două săptămâni, trebule să le răspund ascultătorilor care dau telefon şi pun întrebări despre astronomie şi cosmos. Ştiţi voi, găuri negre şi comete, treburi de-astea. Dar se pare că prima seară trebuie s-o petrecem întotdeauna clondănindu-ne despre afurisitele alea de OZN-uri.Nu vă agitaţi, domnule... Da, sunt un savant tipic, retras în propriul său turn de fildeş, ieşit de-acolo ca să reprime orice urmă de gândire neconvenţională. Cum zici tu, amice.

Adevărul e că am visat şi contacte cu forme de viaţă extraterestră. De fapt, acum fac muncă de cercetare... da, SETI... Căutarea formelor de viaţă extraterestre inteligente... Nu, nici vorbă de vânat OZN-uri! Nu cred că Pământul a fost vreodată vizitat de ceva cât de cât inteligent...

Da, domnule. Sunt convins că aveţi cutii întregi pline cu cazuri şi aţi şi întâlnit personal unul sau doi extratereştri. M-am gândit eu. Am tot auzit poveşti dintr-astea când unul dintre noi a încercat să studieze asemenea „fenomene" cu nişte ani în urmă. A petrecut săptămâni întregi cu fiecare caz, numai ca să descopere că era un balon meteorologic, un avion sau un fulger globular...

Serios? Păi, eu am văzut un fulger globular, amice. Am şi-acum cicatricea pe nas şi binoclul topit, ca să-ţi demonstrez cât de aproape a trecut pe lângă mine. Aşa că nu-mi spune tu mie că-i un mit, ca rahaturile alea zburătoare cu care te tot lauzi!

În seara asta ne începem munca în Anglia, lângă Avebury, împletind şuviţe de grâu galben în inele ordonate, netezite. E o muncă plăcută să arunci cu lasouri de lumină pe deasupra mării de grâne. Vor ieşi nişte cercuri grozave. Oamenii le vor vedea fotografiate în ziarele de dimineaţă şi vor începe să-şi pună întrebări.

Barca noastră sclipitoare din eter pluteşte, scăldată în strălucirea îngăduitoare a Mamei Luni. Nava lustruită are un luciu cald şi jucăuş, ca să pară alunecoasă ochilor de muritor.

E de dorit să fi văzut. Dar niciodată foarte bine.

Fyrfalcon declamă:

— Păstraţi marginile ascuţite! Creaţi fiecare inel perfect! Să-i facem pe oamenii de ştiinţă să vorbească despre ele ca despre fenomene naturale. Vom avea noi adepţi după munca din noaptea aceasta!

Cândva, ar fi putut fi numit „rege". Dar ne adaptăm vremurilor în schimbare.

— Am înţeles, domnule căpitan! strigăm, lucrând cu şi mai mult spor.

Ascultătoarea noastră ţipă din locul în care s-a cocoţat:

— Oamenii tocmai discută despre noi la radio! Vreţi să auziţi cu toţii?

Scoatem un strigăt vesel de încuviinţare. Deşi urâm tehnologia umană, de multe ori e foarte utilă scopurilor noastre.

— Hai să ne ocupăm de a doua ta întrebare, ascultătorule. Sunt oare susţinătorii OZN-urilor atât de diferiţi de noi, astronomii, care sondează cu telescoapele în căutarea unor semne de viaţă? Ambele părţi şi-ar dori să descopere alte mentalităţi, alte puncte de vedere, lucruri ciudate şi nemaipomenite.

Ne deosebim însă când vine vorba de dovezi. Ştiinţa ne învaţă să ne aşteptăm, să pretindem mai mult decât nişte mistere sinistre. Ce rost are un puzzle care nu poate fi rezolvat?

Sunt de acord să fiu răbdător, dar n-am de gând să renunț la a cere universului să albă logică!

Bălatul conduce mai rapid decât vrea, taie nesăbuit curbele în ac de păr, ca s-o impresioneze pe fata de lângă el.

N-ar trebui să fie atât de agitat; e pregătită. S-a hotărât deja când noaptea de-abia a început. Acum râde, afișând o nonșalanță prefăcută. Stâlpii de pe drum par că gonesc în viteză pe lângă ei, iar inima ei bate nebunește.

Decapotabila urcă în lumina de opal a lunii. Genunchiul gol al fetei se freacă de mâna lui, făcându-l să aleagă viteza greșită. Băiatul tușește, luptându-se cu impulsuri mai vechi decât rasa lui, virând în ultima clipă, ca să nu se răstoarne peste margine.

Le simt emoția. El e pe jumătate orbit de dorință. Ea, de anticipare.

Nu sunt conștienți de apropierea noastră.

Într-un loc mai retras de la marginea falezei, el calcă frâna și se întoarce spre ea. Ea îl tachinează, ca să-l pună pe jar. E limpede ca lumina zilei.

Îl ocolim prin spate, bucurându-ne de asemenea pofte simple, sincere. Dăm înapoi, ne lăsăm în jos peste buza falezei, apoi navigăm de-a lungul suprafețel stâncoase, până când ajungem exact dedesubtul lor.

Aprindem toate luminile vibrante, pentru ca nava noastră să scânteiască în toată splendoarea.

Începem să ne ridicăm.

Nimeni nu le va crede povestea. Dar în noaptea aceasta nu se va fi plantat doar un singur fel de sămânță.

— Aici se aplică un proverb: absența dovezilor nu înseamnă dovada absenței. Dacă proiectul SETI nu a înregistrat niciun semnal verificat de la puținele stele pe care le-am cercetat, nu înseamnă că pe ele nu există viață!

Da, sigur... Același lucru se poate spune și despre OZN-uri, dacă insiști.

Dar, dacă SETI are de trecut prin sită surse radio din întregul cosmos – adică de găsit acul în carul cu fân –, e mai greu de explicat absența dovezilor credibile a OZN-urilor pe Pământ. La urma urmei, Pământul e o planetă mică. Dacă extratereștrii pierd vremea pe-aici, pe lângă noi, de atâta vreme, așa cum zic unii, atunci nu-i ciudat că nu ne-au aruncat niciodată un artefact de-al lor, mișcălos lucrat, ca să-l examinăm? Echivalentul marțian al unei sticle de cola, să zicem...

Zburăm deasupra părții de est a Canadei, patrulând ... creând singularități temporare, microscopice, în case alese la întâmplare, ca să furăm portofele, chei de mașină, teme pentru acasă. Între timp, unii dintre noi invadează visele femeilor și bărbaților adormiți, ale celor mai influențabili dintre ei.

Gryffinloch deschide radioul, iar emisiunea se aude în fundal, în timp ce noi lucrăm. Râdem când idiotul de savant vorbește despre „artefacte extraterestre".

Ce presupuneri tâmpite! Noi nu facem lucruri din materie dură și rigidă! N-am ținut niciodată în mână o sticlă de cola. Până și bebelușilor aceia umani pe care-i furăm, ca să-i creștem ca pe ai noștri, li se pare dureroasă căldura latentă din sticla și metalul care au fost prelucrate la cald.

Oamenii și-au construit civilizația cea mândră și nouă în jurul unor asemenea obiecte. Dar de ce, când ne-au avut pe noi? Poate fierul să hrănească așa cum putem noi? Noi lucrăm cu altfel de căldură. A noastră aprinde inima.

– Da, da... Pentru aceia dintre voi care nu citesc Enquirer, ascultătorul acesta vrea să știe ce părere am despre una din cele mai cunoscute povești cu OZN-uri – despre o navă care cică s-ar fi prăbușit în New Mexico imediat după Al Doilea Război Mondial. „El" studiază clandestin epava într-un hangar al unei baze aeriene din Dayton de patruzeci de ani încoace, așa-i?

Păi, nu-i asta o ştire care să facă să clocotească sângele cetăţenilor cinstiţi? Iată guvernul cel mare şi rău, care ţine larăşi secrete faţă de noi!

Dar stai puţin. Să presupunem că noi chiar deţinem resturile unei supernave-cercetaş cu viteză superluminică, venită de pe Algerdeberon 11. Vezi cumva tehnologie din Ohio care să pară provenită din cosmos? Vreau să zic, în afară de scannerele de la casele din supermarketuri – pentru alea bag mâna-n foc.

Fii serios, crezi că bilanţul de plăţi ar fi aşa cum e dacă...

Serios? E strict secret? Uite încă o întrebare. Cine crezi că a studiat nava pe ascuns în toată vremea asta?

Inginerii guvernului. Aha. Ai cunoscut vreodată un inginer, amice? Nu sunt drone fără chip, ca în filmele alea idioate cu agenţi secreţi. Adică cei mai mulţi nu sunt aşa. Sunt americani inteligenţi, ca tine şi ca mine, cu neveste şi bărbaţi şi copii.

Câte mii de oameni să fi lucrat la nava aia spaţială din '48 încoace? Închipuie-ţi nişte găgăuţă pensionaţi care joacă golf, îşi fac de lucru prin garaj, colectează fonduri sub sigla Rotary... şi în toată vremea asta şi-au reprimat imboldul de-a flecări despre povestea secolului.

Cu toţii? În America de azi? Fii serios, prietene. Hai să ultăm de rahatul ăsta cu Hangar 18 şi să ne întoarcem la OZN-uri, măcar ele merită să ne ciorovăim pe seama lor!

Ce mi-ar plăcea să cobor în picaj şi să-i dau savantului ăstuia o „dovadă" să se-nveţe minte! O să-i încheg laptele din faţa uşii. O să-i bântuie coşmarurile. O să-i dau peste cap utilităţile... O să...

N-o să fac nimic. Nu vreau să văd nava aceasta de aur evaporându-se ca roua în dimineţile de vară. Suntem tot mai puţini la număr şi Fyrfalcon a decretat că trebuie să ne arătăm numai celor receptivi, ale căror minţi mai pot fi modelate după vechiul model.

Ridic ochii la peisajul lunar dezolant, plin de cratere. Lăcaşul nostru de refugiu, de exil. Până şi acolo ne-au urmărit Oamenii Noi. Aburi ectoplasmatici

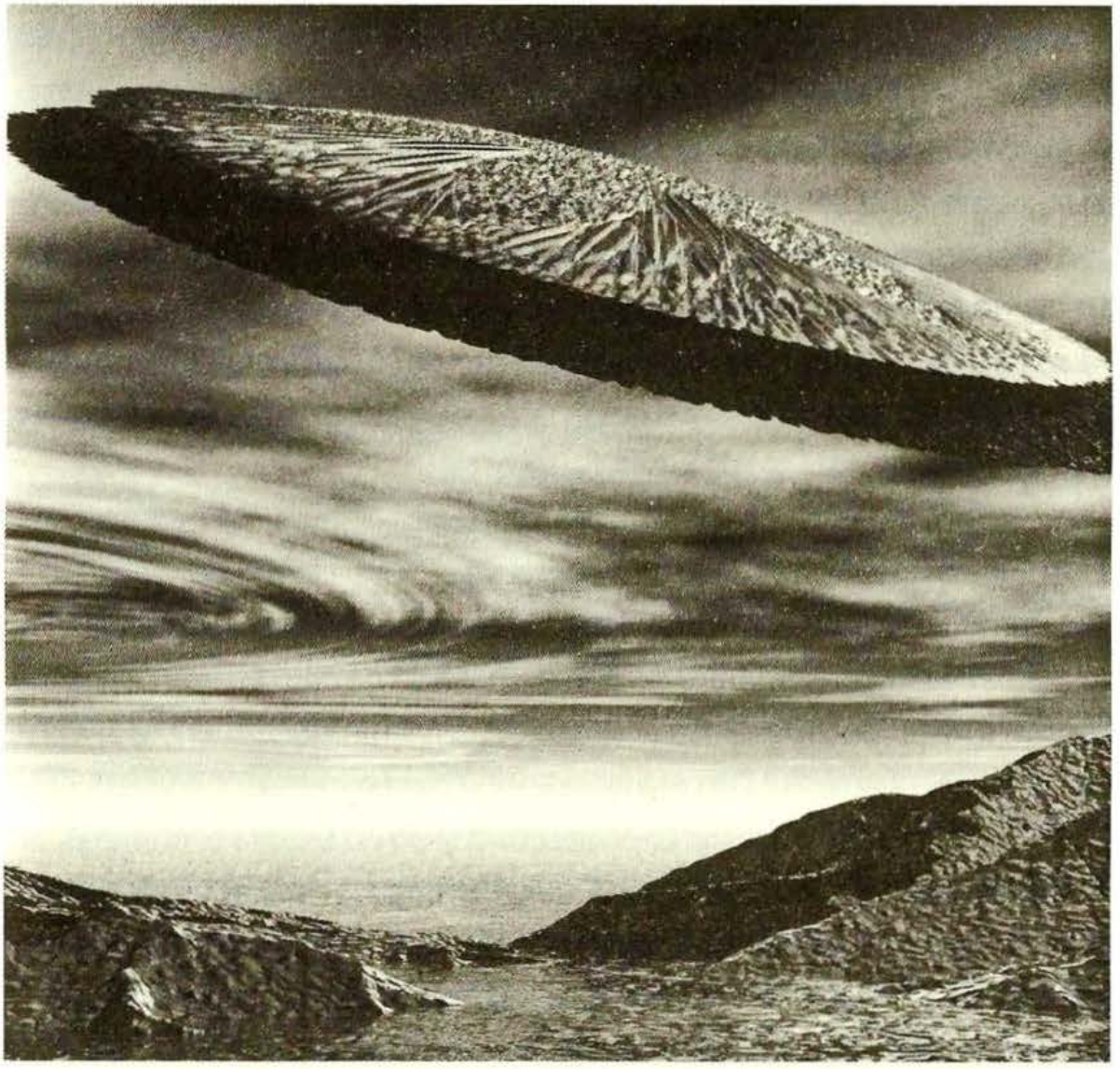

sunt tot ce-a rămas după ce o parte dintre noi au încercat să-i sperie pe exploratorii lor. Am învățat o lecție grea atunci – că astronauții nu sunt ca argonauții de altădată.

Ochii lor aveau luciul acela de nebun, sceptic, şi nimeni nu rezistă în fața lui.

– Sunt profesorul Joe Perez şi îi țin locul lui Talkback Larry. Sunteți în direct.

Da? Ăăă... Oameni buni, se pare că următorul nostru ascultător vrea să vorbească despre aşa-zişii vizitatori antici. Sunt de-acord. Hai să-i facem praf pe „zeii" ăştia şi caleştile lor fabuloase.

Ooo, l-au învățat pe vechii egipteni să construiască piramide! Și – asta-i bună! – l-au pus pe proprii mei strămoși să mâzgălească figuri din bețe pe un platou de piatră din Peru! Ca să ajute navele spațiale să găsească o platformă de aterizare, nu? Cred că ideea nu-i plauzibilă, până când întrebați... de ce?

De ce ar vrea cineva acele „platforme de aterizare" ridicole, când ar fi putut avea altele, mult mai bune? De ce n-au înființat un mic colegiu comercial în care strămoșii noștri să învețe să toarne beton? Câteva ore de electronică și am fi putut face lămpi cu arc și radar care să le ghideze farfuriile zburătoare prin orice mediu, de la ploaie la nori de lăcuste!

... Poftim? Au venit ca să ne ajute? Mulțumim frumos, zei extratereștri, mulțumim frumos! Mulțumim că ați omis să amintiți closetul cu apă, tiparnița, democrația sau teoria originii microbiene a bolilor! Sau ecologia, lăsându-ne să distrugem jumătate de planetă până să ne dăm seama ce prostie facem! La naiba, dacă ne-ar fi arătat cineva cum să producem lentile de contact, am fi făcut și restul. De câtă ignoranță și nenorocire am fi scăpat!

Al pune inovațiile omului, ca arhitectura și poezia, fizica și empatia, pe seama extratereștrilor? ... Serios?... Eu zic că ne jignești bieții strămoși și părinți care s-au ridicat din noroi, luptând cu superstiția și ignoranța la fiecare pas, ca să fim și noi, în sfârșit, pregătiți să facem ceea ce trebuie și să putem privi universul în ochi. Nu, prietene. Dacă au existat astronauți străvechi, nu le datorăm nimic, absolut nimic!

Poftim?... Și ție la fel, amice... Nu, las-o baltă. Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Du-te și închină-te la zeii tăi stelari tâmpiți și băgăcioși. Următorul ascultător, vă rog.

Deși nu-i înțelegem principiile de funcționare, suntem de acord cu inovația asta, radioul. E ca un foc de tabără de demult, în jurul căruia stai la bârfă și povestești mincinoși.

Dar în seara asta, Individul mă vexează. Vocea lui tulbură curenții de aer, e mai groasă ca sticla, mai dogoritoare decât fierul încins. Se întreabă de ce nu i-am învățat lucruri folositoare, pe vremea când oamenii erau ca niște

copii în mâinile noastre! Mizerabil nerecunoscător. Ce sunt fleacurile ca lentilele, în comparație cu ceea ce am dat noi oamenilor odinioară? Însuflețire! Mister! Teroare! Fă o noapte să pară că durează o sută de ani — ce i-a păsat unui amărât de țăran de ciumă și alte molime?

Trebuie să ne împotrivim acestei nebunii, înainte ca noua gândire să-i ducă pe oameni într-un loc în care să nu mai putem ajunge la ei.

Înainte să învețe să se descurce și fără noi.

Căpitanul nostru e prea prudent. Mă furișez cu o bărcuță, ca să găsesc un călător singuratic, pe un drum pustiu. Lumina mea îl orbește când țes călătorii imaginare pe lumi îndepărtate. Studiază curios „harta stelară" pe care i-o arăt și memorează anumite expresii răsuflate, convins că sunt secrete ale universului. Nu e nevoie de originalitate. Adepții noștri înghit astfel de platitudini de la noi de multă vreme, cu mult înainte să existe media New Age care să ajute la răspândirea lor.

Ochii i se umplu de adorație când mă retrag. E o noapte bună, stăpânită de magia străveche. Ca în alte dăți, mă îndepărtez repede, plantând în lumea verde semințele misterelor de care are atâta nevoie.

Vom lupta împotriva ciumei care privează oamenii de dreptul lor din naștere. Le vom astâmpăra foamea lăuntrică.

O vom astâmpăra și pe a noastră.

—Nu, e în regulă, doamnă. Putem rămâne la OZN-uri. Seara asta e oricum ratată.

Totuși, dați-mi voie să vă surprind spunându-vă că, în calitate de om de știință, nu pretind că existența OZN-urilor poate fi respinsă în totalitate. Accept posibilitatea incertă că se întâmplă ceva neobișnuit. Probabil că acolo sus există creaturi stranii care se năpustesc asupra stâlpilor de telegraf și provoacă pene de curent. Probabil că, într-adevăr, răpesc oameni și îi duc în călătorii prin cosmos.

Dar, dintre toți cei care susțin că au întâlnit ființele stelare, de ce nu a anunțat, nici măcar unul, că a aflat, la acea întâlnire, un lucru care să fie, în același timp, adevărat și confuz și pe care știința să nu-l cunoască deja?

Mă alătur din nou măreței noastre nave cereşti care se deplasează lin şi repede, lăsând o dâră argintie deasupra locului pe care l-am numit cândva „acasă". Acum, planeta geme de oameni agitați, cinstiți, tânjind. Tânjind – o, dacă ar şti – după ceea ce le-am oferit cândva strămoşilor lor. După ceea ce le-am oferi din nou, dacă ne-ar permite.

Dacă ne-ar permite? Mi-e ruşine de gândurile mele. Ce le dă viermilor dreptul să „permită"?

A fost o vreme când oamenii şi-au ferit privirea şi s-au cutremurat de teamă. Acum, pe fața întunecată a planetei se răspândesc luminile sclipitoare ale oraşului. Pădurile gem de turişti cu cortul şi exploratori echipați cu camere de filmat. Parcă a trecut o veşnicie de când am auzit ultima oară veşti

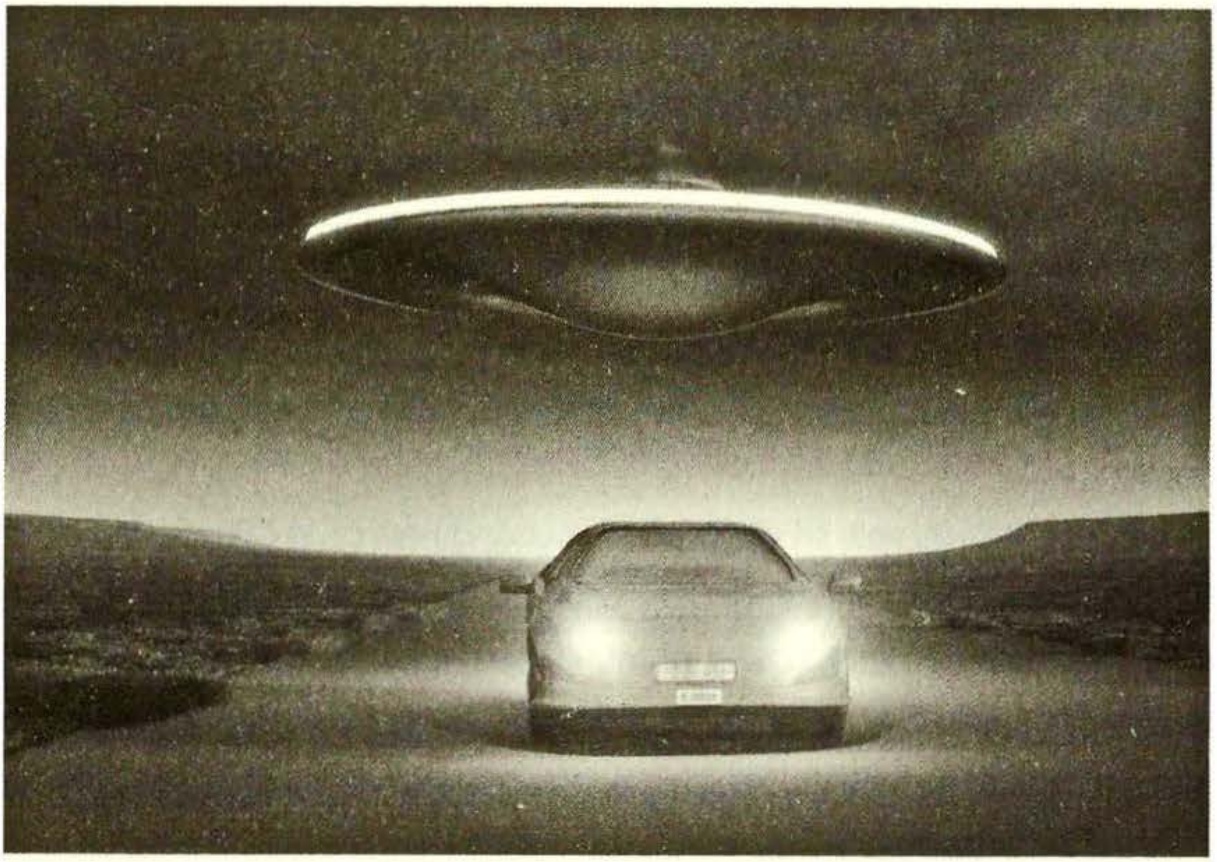

de la verişorii noştri, din locuri ascunse ale Pământului, munţi şi lacuri adânci. Cu mult timp în urmă, au fugit din faţa oamenilor moderni ori au fost anihilaţi.

Asta mă pune pe gânduri – e posibil ca oamenii să fie supăraţi pe noi din-tr-un anumit motiv?

⊗

– Dar se poate da încă un răspuns, chiar mai potrivit, la problema asta cu OZN-urile.

Hai să admitem că există o cât de mică şansă ca aceste cazuri să fie, în realitate, întâlniri cu omuleţi argintii care călătoresc în nave spaţiale. Răspunsul meu? Încă putem exclude contactul cu forme de viaţă inteligente!

Gândeşte-te cum se poartă! Hărţuiesc şoferii de camion, mutilează animalele domestice, calcă în picioare lanurile de cereale, răpesc copii, ca să le înfigă ace în creier... aşa se poartă nişte fiinţe inteligente?

⊗

N-am mai auzit un asemenea punct de vedere.
Poate că, în subconştient, unii dintre voi sunt puţin supăraţi pe noi.
Dar o facem pentru binele vostru.

⊗

– Mai rău, şi dacă fiinţele astea din OZN-uri există în realitate... refuză să ia legătura cu noi!

– ... Poftim? Spui că se tem de noi? De noi, care de-abia am ajuns pe satelitul nostru de două parale şi nu ne-am putea întoarce acum nici dacă am încerca? Noi îi speriem pe extratereştri? Da. Şi mie mi-e frică de ţestoasele de la grădina zoologică!

Hai să-ţi spun ceva, ascultătorule. Hai să încercăm un experiment. Presupui că individzii ăştia sunt deştepţi, nu? De fapt, probabil că îmi aud vocea

chiar acum. După atât timp, niște tipi așa de inteligenți trebuie să ne înțeleagă limba, nu?

Perfect. Atunci n-o să mai vorbesc ascultătorilor mei umani câteva minute, ci o să mă adresez ălora din cer, care trag cu urechea.

Salutare, omuleți verzi care îmi ascultați vocea din navele voastre fanteziste! Vă lansez o provocare. Puneți mâna pe creioane, fiindcă sunt pe cale să vă spun cum să luați legătura cu cei mai potriviți oameni de pe planetă pentru primul contact cu vizitatorii stelari. Oamenii cei mai calificați, cu reputația cea mai bună, cu legături în guvern, care toată viața au visat să poarte conversații cu alte forme de viață.

Sunteți pregătiți? Excelent. Pentru început, vreau să formați numărul de la Fundația World Space, din Pasadena, California. Îl aflați sunând la informații, prin orice satelit de comunicare... sigur sunteți destul de isteți ca să vă descurcați. Tehnologia noastră e-o joacă de copii, nu? Vă dau și un mic indiciu: prefixul e 1-818, iar numărul informațiilor e 555-1212. Fundația, împreună cu Societatea Planetară, susține cele mai importante activități SETI, fiindcă niște senatori demagogi au reușit să taie finanțarea federală pentru program. Cercetarea presupune scanarea cerului pentru descoperirea semnalelor trimise de civilizații extraterestre îndepărtate și, de obicei, fundației nu-i place ca numele ei să fie asociat cu OZN-urile, dar sunt convins că o să lase mofturile la o parte dacă dovediți că sunteți într-adevăr vizitatori de pe o stea îndepărtată.

Dovada e un element important. Așa că pe oamenii care mă ascultă acum îi rog să nu deranjeze fundația... dacă nu vor să devină membrii ei și să contribuie la munca interesantă depusă acolo. Totuși, cred că se vor găsi câțiva nemernici care vor telefona oricum, zicând că sunt deștepți și originali dacă sună și se dau drept extratereștri. Așa că identificați-vă când sunați, apoi prezentați pe scurt personalului fundației demonstrația pe care o veți face pe cer în seara următoare!

Demonstrația trebuie să fie vizibilă din Pasadena, California, la ora 10 p.m., într-o noapte senină, și să fie de origine extraterestră. Puteți colora în mov un crater lunar sau să comiteți orice altceva, la fel de bătător la ochi.

Dacă faci o treabă impresionantă, extraterestrule, fii convins că vom aştepta să ne suni a doua zi!

Câtă ruşinare! Nebunii aceştia de oameni de stil nou nu ne-au mai batjocorit aşa niciodată. Împinşi de mânie, ne scufundăm în muncă. Jumătate din vite sunt nenorocite, celelalte, cuprinse de panică şi cu boturile înspumate, înainte ca Fyrfalcon să ne oprească. Nu ne dăm în lături de la nicio mutilare tipică. Fermierul care deţine cireada aceasta nu va fi uluit sau înspăimântat de vizita noastră, ci furios.

Fii blestemat, om al logicii, om al ştiinţei! Dacă ne-ar sta în putere, am răsturna turnurile care-ţi poartă vocea. Sateliţii tăi ar cădea ca o ploaie de stele! Sigur am pune stavilă pălăvrăgelilor tale.

Dar ne stă în fire să auzim când se vorbeşte despre noi. Aşa a fost dintotdeauna. Aşa va fi cât va dăinui rasa noastră.

— Asta-i provocarea pe care v-o lansez, fiinţe de platină. Faceţi o demonstraţie convingătoare pe cer, iar amicii mei vor face restul! SETI va aranja locurile de aterizare, mediatizarea, poliţiştii necesari, vizele... de ambele tipuri... şi, da, apariţii la show-urile lui Leno şi Arsenio. Poate chiar la Letterman. Vrei să-l vedeţi pe papă? Pe Dalai Lama? Pe Madonna? Primiţi orice doriţi. Orice, numai primul contact să fie o experienţă plăcută, liniştitoare pentru voi şi echipajele voastre.

Vrem să fim gazde ospitaliere. Să ne împrietenim cu voi. Să vă arătăm oraşul. Ofertă mai generoasă ca a mea nu veţi mai primi.

Dar dacă nu răspunde nimeni provocării mele? Ce-ar însemna asta, ascultătorule? Ăăă... Ar însemna că OZN-urile sunt mituri!

Pe de altă parte, poate că există, dar stau deoparte, refuzând cu dispreţ oferta mea sinceră.

În cazul ăsta, măcar am stabilit ce sunt... nişte afurisiţi de ticăloşi cărora le place să se joace cu minţile noastre. Şi tot ceea ce am de spus e să vă căraţi naibii de pe cerul nostru, mârşavilor! Lăsaţi-ne în pace, ca să putem căuta în continuare pe cineva care merită să discutăm cu el!

Hm... Că tot veni vorba de asta, inginerul Ted îmi face semn că a sosit ora de identificare a postului. Îmi cer scuze, Ted. M-a luat valul. Deşi, la trei dimineaţa, mă îndoiesc că cei de la Comisia Federală a Comunicaţiilor ne ascultă mai atent decât nesuferiţii din farfurile zburătoare...

Stăpânul viselor, Sylphshank, se joacă cu minţile înceţoşate de somn. Povesteşte despre o femeie care a aţipit în timp ce asculta emisiunea de la radio. Cât se află în starea aceea sensibilă, Sylphshank îi proiectează în minte imagini cu propriul lui chip! Acum femela se trezeşte tresărind, cu o idee în minte, şi, emoţionată, sună la postul de radio.

Minunat! Asta ar trebui să-l irite pe savantul ăla impertinent. Poate că, atunci când va termina, vom repeta ce-am făcut, încă o dată şi încă o dată, până când se va da bătut. Mergem mai departe, spre California, casa unora dintre cei mai buni prieteni şi cei mai fioroşi duşmani ai noştri. Unul din copiii noştri schimbaţi – născut din oameni – foloseşte o lampă cu acetilenă furată ca să lase urme de „gaze de eşapament" şi „piste de aterizare" pe un podiş de lângă San Diego. Un cult al credincioşilor a sanctificat locul cu credinţa lor. Îi răsplătim deseori cu astfel de semne.

Barca noastră cu prora alungită pluteşte deasupra zonei de tufişuri, lipsită de substanţă, asemenea gândului. Carcasa ei şlefuită, cândva invincibilă, acum trebuie protejată de ochii aceia...

– Ne-am întors. Sunt profesorul Joe Perez şi îl ţin locul lui Talkback Larry, plecat într-o mică vacanţă de care avea mare nevoie, ca să

scape de insomniaci zărghiţi ca voi. Vreţi să vorbim despre astronomie? Găuri negre? Univers? Eu sunt omul vostru. Să luăm următorul apel.

– Da, doamnă... Of, la nalba, am crezut că am epulzat subiectul ăsta...

Poftim? Hm... Acum, că pomeniţi de treaba asta, lucrurile iau o altă turnură. E într-adevăr ciudat că ocupanţii farfuriilor zburătoare sunt deseori descrişi în anumite feluri. Frunte netedă şi înaltă. Ochi mari. Degete lungi, înfigăreţe.

Ar fi trebuit să sune cunoscut. Gândiţi-vă la presupusul lor comportament: fac farse, spun adevăruri mistice numai pe jumătate, nu se uită niciodată în ochii oamenilor cinstiţi...

Da, doamnă, cred că aţi nimerit-o. Ocupanţii OZN-urilor sunt spiriduşi!

Barca noastră din eter se clatină. Vocea e mai puternică decât oricând, tulburându-ne concentrarea. Patru adolescenţi clipesc, captivaţi de lumina care le scaldă feţele ridicate în sus. I-am prins frumos în cursă, dar vocea aceea blestemată care ne distrage atenţia ne slăbeşte şi controlul. Gryffinloch murmură alarma:

– N-ar fi trebuit să încercăm cu atât de mulţi deodată!

– Ne-a încurcat vocea, răspunde Fyrfalcon. Aveţi grijă...

Tip:

– Unul se trezeşte!

Trei din cele patru chipuri tinere sunt încă în extaz când se ridică fără proteste, resemnate. A patra – o femeie-copil deşirată – emană alt fel de strălucire. Când se ridică, ochii i se îngustează şi buzele îi formează cuvinte. Intrat în mintea ei, îmi dau seama ce efort face ca să vadă. Să vadă cu adevărat!

La ce mă uit? Pare... pare transparent, de parcă nici n-ar fi aco...

– Fugiţi! ţipă Fyrfalcon, în timp ce pe noi ne orbeşte privirea aceea mortală!

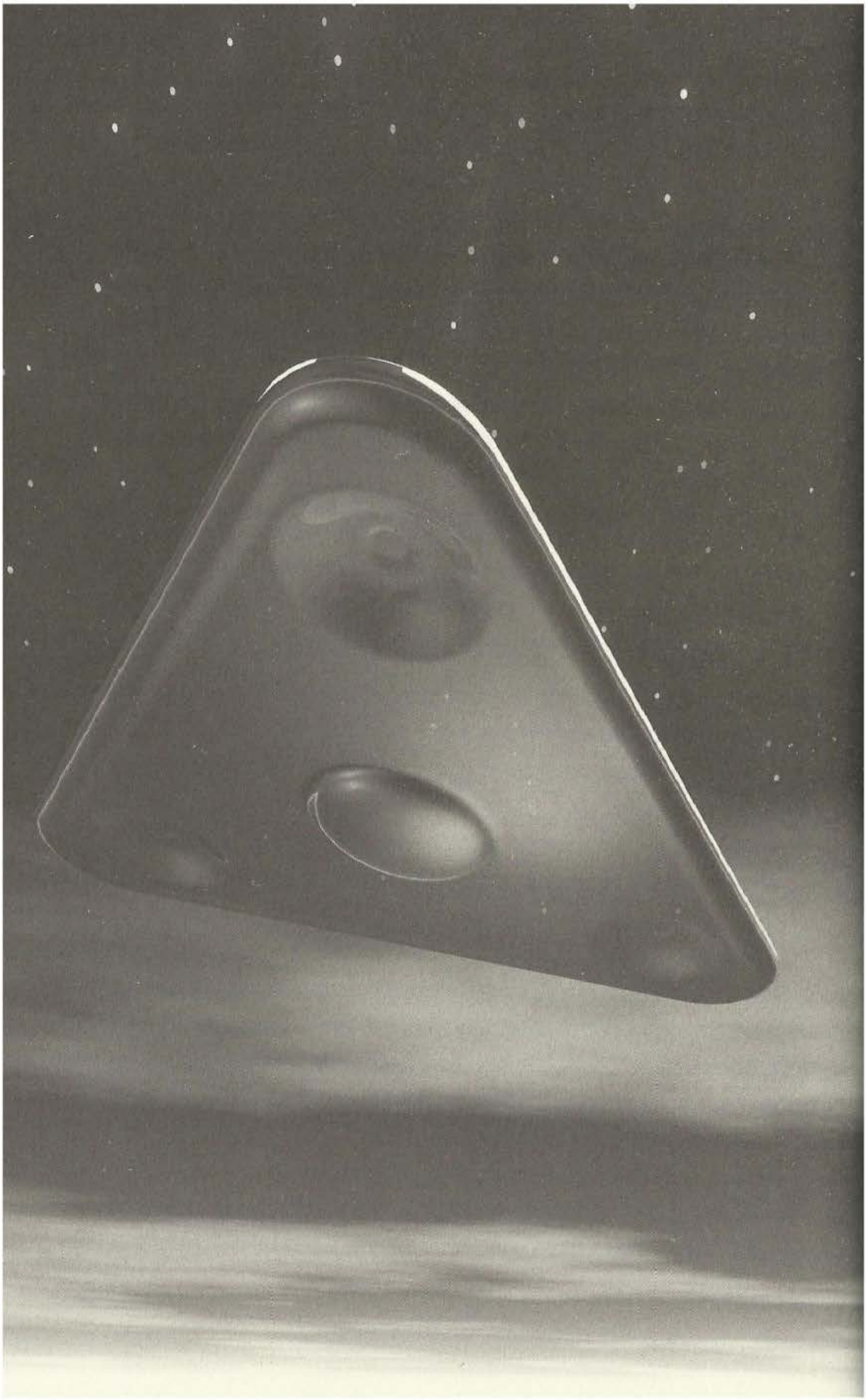

– E târziu, dar hai să auzim şi ideea acestui ascultător şi să vedem unde ne duce.

Legenda spune că, odată ca niciodată, spiriduşii, piticii şi trolii trăiau împreună cu noi, în lumea noastră... Strămoşii noştri îşi puneau copiii în gardă împotriva creaturilor acelora imateriale. Aşa că ele s-au retras în pădure.

Soţia mea e antropolog şi le citim copiilor noştri poveşti pe care le adună din toată lumea, multe amuzante, impresionante şi pline de inspiraţie. Dar, după o vreme, observi un lucru – nu ţi-ai dori să ai ca vecini decât foarte puţine dintre personajele acelea magice: elfi, gnomi, spiriduşi! Câteodată minunate şi foarte interesante, creaturile din basme pot fi şi meschine, tiranice şi teribil de zgârcite când e vorba să-şi împartă cunoştinţele cu bietele fiinţe umane. Au fost întotdeauna descrise ca trăind separat, la limita necunoscutului. În vremurile vechi, asta însemna că nu le vedeai decât în lumina focului.

Într-o zi, s-a schimbat ceva. Omenirea a început să lărgească cercul şi toate fiinţele acelea fantastice s-au ascuns. Toţi Yeti, toţi Bigfoot. Monştrii lacurilor şi spiriduşii. Se spunea că le poţi sesiza la lumina torţei, apoi cu lanterna, apoi cu sonarele şi fotografiile aeriene...

Poate pentru că n-au fost decât plăsmuirile imaginaţiei noastre exagerat de bogate. Poate că n-au făcut decât să ne distragă şi să ne împiedice să apreciem cum se cuvine celelalte specii de animale cât se poate de reale, care împărţeau lumea cu noi.

Dar mă mai gândesc la o posibilitate.

Închipuiţi-vă că aceste creaturi au existat în realitate, odată ca niciodată, şi s-au purtat ca spiritele din legendă. Dar, la un moment dat, am început să ne îndepărtăm de ele, să ne depăşim ignoranţa, să le alungăm, ca să ne putem vedea de viaţă...

Împrăştiaţi, călărind bucăţi din barca noastră distrusă, ne strigăm unii pe alţii prin spaţiu.

Noi, supraviețuitorii.

De-acum, adolescenții se freacă la ochi, convinși deja că suntem niște halucinații.

Asta se întâmplă când oamenii ne privesc cu scepticism. *Acum ne risipim ca frunzele, ca frânturi de vise clopârțite.*

Poate că vânturile lumii îi vor reuni pe unii dintre noi, ca să o ia de la început. Între timp, eu nu pot decât să plutesc și să-mi aduc aminte.

Cu câțiva ani în urmă, am conspirat să punem capăt acestei plăgi a rațiunii. Am furat bebeluși de la oameni și i-am dus pe o insulă din sud. Apoi, întorși în lumea oamenilor, am provocat „incidente" și alarme false pe ecranele radarelor, încercând să pornim războiul cel din urmă. Fie ca geniul lor bolnav să se mistuie singur, în propriul foc, *ne-am zis. Cândva, fusese atât de ușor să stârnești război între oameni...*

Dar de data aceasta, însă, lucrurile au stat altfel. Poate din cauza noului lor mod de gândire, poate au simțit buza prăpastiei. N-a fost niciun război. Am devenit tot mai deprimați.

Atât de deprimați, încât am uitat că lăsasem ceva pe insulă. Când, în cele din urmă, ne-am dus să verificăm, toți bebelușii muriseră.

Ce ființe fragile, oamenii aceștia...

Cum de-au ajuns atât de puternice niște ființe așa de firave?

– E întuneric afară și vântul a prins curaj. Haideți să forțăm la maximum povestea asta cu stafii.

Spuneam că ființele din lumea basmelor păreau să se furișeze întotdeauna dincolo de raza lanternei, de privirea noastră. Cum Pământul e destul de explorat acum, cele câteva legende rămase vorbesc despre rămășițe arctice, adâncimi mari... și spațiul cosmic.

E ca și cum ființele vrăjite sunt și atrase de noi, și înfricoșate, în același timp.

Nu-mi pot închipui că armele noastre sunt cele de care se tem astfel de creaturi... Ați văzut vreodată un vânător venind spre casă cu o piele de spiriduș atârnată de apărătoare?

Mi-a venit o idee... dacă e de vină o schimbare produsă în noi înşine? Dacă oamenii moderni distrug creaturile de basm prin simplul fapt că se apropie de ele?

Râdeţi...? Bun. Totuşi, imaginaţi-vă Micii Cercetaşi de azi alergând şi scotocind prin ungherele pădurii pe care strămoşii lor, superstiţioşi, nu le-ar fi stingherit. V-aţi întrebat vreodată care a fost cauza schimbării?

Ar putea să fie simpla curiozitate.

Sau... poate că vânează duşmanul natural al speciei noastre. Poate acesta e motivul adevărat pentru care îi căutăm pe Nessie şi pe Yeti, hăituindu-i în colţurile îndepărtate ale Pământului. Sau pentru care forţăm explorarea spaţiului, dacă-i vorba pe-aşa!

Poate că ceva din noi îşi aminteşte cum am fost trataţi de prietenii noştri de basm. În subconştient, ceea ce urmărim e să ne răzbunăm pe ei!

Monştri. Goniţi de pe propria noastră planetă blestemată de monştrii aceştia cu ochi plaţi. Experimentul a scăpat de sub control.

Ce n-aş da să nu-l fi creat niciodată!

— Emisiunea s-a terminat, dragi băieţi şi fete. Indiferent cum le spuneţi — spiriduşi sau extratereştri din OZN-uri —, fie că există, fie că au fost doar o altă plăsmuire de-a noastră, nu văd niciun motiv să le acordăm mai mult din timpul nostru.

Mâine-seară vom trece la subiecte mai interesante... Big Bang, stele neutronice şi căutarea optimistă a adevăratelor forme de viaţă inteligente de acolo, din univers.

Până atunci, oameni buni, noapte bună. Şi bună dimineaţa.

DAVID BRIN, *Those Eyes*, 2008

Traducere de ANTUZA GENESCU

Demonul din Mașină

Stephen King

(...) Jackson îi întinse ziarul de seară și îi arătă un articol în josul celei de-a doua pagini. Știrea informa că la spălătoria Blue Ribbon o conductă de abur cedase și arsese trei femei care încărcau mașina de călcat. Accidentul avusese loc la trei și patruzeci și cinci de minute și fusese atribuit preșlunii prea mari a aburului în instalație. (...)

OTTERUL Hunton ajunse la spălătorie exact când pleca ambulanța, încet, în liniște, fără sirenă sau girofar. Semn rău. Biroul din interior era plin de muncitori tăcuți. Unii plângeau. Altfel, spălătoria era goală. Mașinile de spălat automate din capătul îndepărtat nu fuseseră oprite. Hunton deveni precaut. Mulțimea ar fi trebuit să se afle la locul accidentului, nu în biroul din față. Așa ar fi fost normal – animalul uman are o nevoie intrinsecă să vadă cadavre. Așadar, un accident foarte urât. Hunton simți cum i se strânge stomacul, ca de fiecare dată când nimerea la locul unui accident groaznic. Chiar și după paisprezece ani de curățat resturi de oameni de pe autostrăzi și șosele, tot i se mai strângea stomacul, îl simțea ca pe un boț care fierbea și se coagula.

Un bărbat în cămașă albă îl zări pe Hunton și se îndreptă spre el, cu reținere. Arăta ca un taur, avea un cap urlaș îndesat între umerii puternici, iar nasul și obrajii erau roșii de venele sparte, fie din pricina tensiunii crescute, fie din cauza prea lungilor conversații cu sticla. Încercă să vorbească de vreo două ori, apoi Hunton îl opri.

– Tu ești patronul? Domnul Gartley?

– Nuu... nu. Eu îs Stanner, maistrul. Doamne, chestia asta...

Hunton își scoase carnețelul.

– Arată-mi, te rog, locul accidentului, domnule Stanner, și povestește-mi ce s-a întâmplat.

Stanner se albi la față. Petele de pe față ieșeau în evidență ca niște semne din naștere.

– Chiar trebuie?

– Mi-e teamă că da, zise Hunton, ridicând din sprâncene. Când am fost chemat aici mi s-a spus că e un accident grav.

Grav...

Stanner păru că se înecă. Pentru câteva clipe, mărul lui Adam îi urcă și îi coborî precum o maimuță în copac.

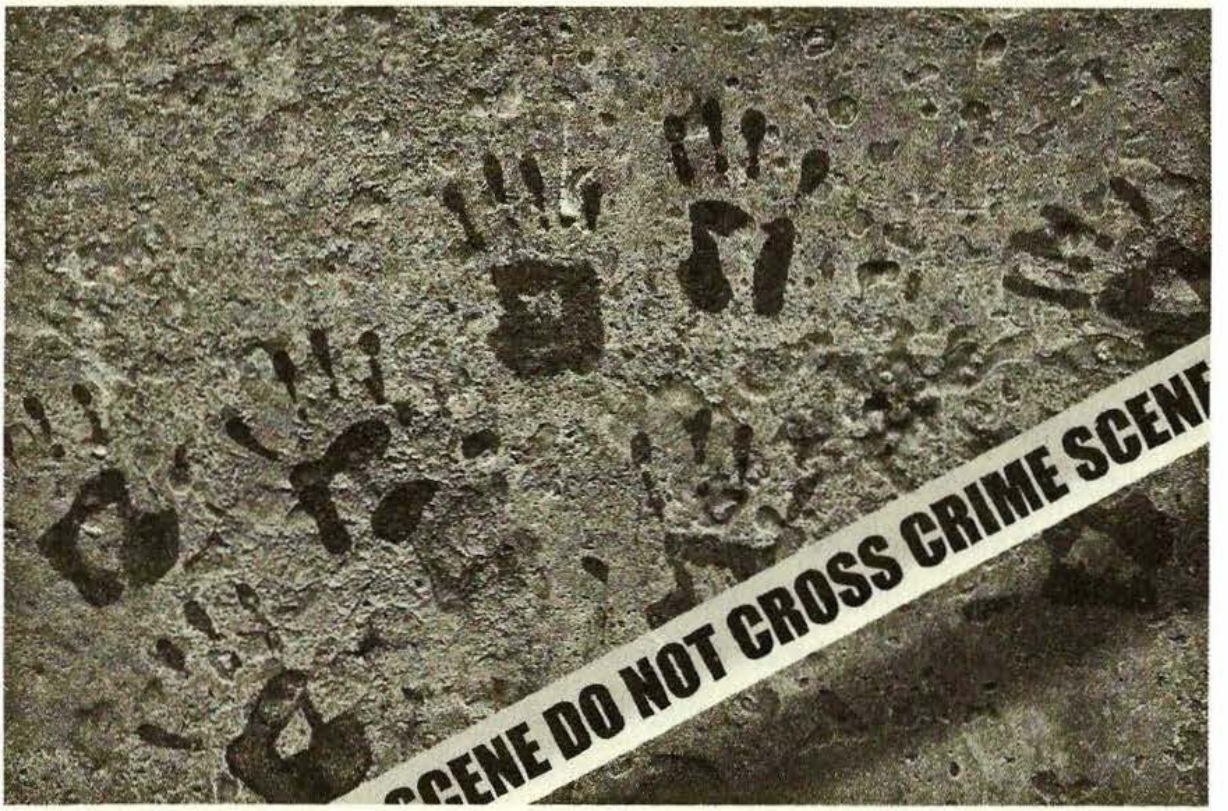

– Doamna Frawley e moartă. Oh, Doamne, aș fi vrut să fie Bill Gartley aici.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Veniți cu mine, zise Stanner.

Îl conduse pe Hunton pe lângă niște prese manuale, trecu de o mașină de împachetat cămăși, apoi se opri în dreptul unei mașini de marcat. Își trecu mâna tremurândă peste față.

– Va trebui să mergeți singur, domnule ofițer. Eu nu mai pot vedea asta încă o dată. Mi se face... Nu pot, îmi pare rău.

Hunton ocoli mașina de marcat, simțind compătimire pentru bietul om. Munceau în magazinul ăsta amărât, cu substanțe ieftine, foloseau aburul care trecea prin țevi sudate de vreun amator, foloseau materiale chimice periculoase fără să se protejeze corespunzător, și totuși, când unul dintre ei este rănit sau moare, ei nu suportă să se uite. Nu sunt în stare...

Atunci Hunton văzu.

Mașina încă mergea. Nimeni nu o oprise. Mașina pe care va ajunge să o cunoască foarte bine: Mașina Rapidă de Călcat și de Împăturit Hadley-Watson Model 6. Un nume lung și încâlcit. Oamenii care lucrau aici în umezeală și aburi aveau un nume mai bun pentru ea. Mașina.

Hunton privi îndelung, cu atenție, apoi făcu ceva pentru prima dată în cariera lui de paisprezece ani ca ofițer de poliție: se întoarse, își duse mâna tremurândă la gură și vomită.

– N-ai prea mâncat, zise Jackson.

Femeile erau înăuntru, spălau vasele și vorbeau de copii, în timp ce John Hunton și Mark Jackson leneveau în șezlonguri lângă grătarul care mai fumega. Hunton zâmbi ușor, de fapt nu mâncase absolut nimic.

– Am avut unul rău astăzi. Cel mai rău de până acum.

– Accident de mașină?

– Nu, industrial.

– Mizerie multă?

Hunton nu răspunse imediat, dar fața i se strâmbă involuntar. Își luă o bere din răcitor, o deschise și bău jumătate dintr-o suflare.

– Îmi închipui că voi, profesorii de liceu, nu știți mare lucru despre spălătoriile automate...

– Eu, unul, știu. Am lucrat într-una într-o vacanță de vară.

– Deci știi mașina care se numește călcător rapid?

– Sigur, confirmă Jackson. Are niște valțuri printre care se trec rufele, în special așternuturi de pat, lenjerie. E o mașină mare și foarte lungă.

– Da, despre asta vorbesc. O femeie numită Adelle Frawley a fost prinsă într-o mașină din asta în partea cealaltă a orașului, la spălătoria Blue Ribbon. A strivit-o cu totul.

Jackson se albi la față.

– Dar... nu se poate asta, Johnny, există o bară de protecție. Dacă o femeie care alimentează mașina își prinde de exemplu brațul, bara asta se activează și oprește angrenajul. Cel puțin eu așa țin minte.

– Mda, așa e prevăzut în regulile de siguranță a muncii în vigoare în statul nostru. Și totuși așa s-a întâmplat.

Hunton închise ochii și în întunericul dinapoia pleoapelor văzu din nou Mașina Rapidă de Călcat și de Împăturit Hadley-Watson. Era dreptunghiulară, lungă de vreo nouă metri și lată de un metru. La capătul de alimentare era o curea transportoare care trecea în unghi mic pe sub bara de protecție, apoi cobora. Cureaua antrena cearșafurile umede și șifonate pe sub și peste șaisprezece cilindri uriași care se roteau și care formau partea principală a mașinii. Opt deasupra, opt dedesubt, presați între ei ca fețile de șuncă dintr-un sendviș cald. Temperatura aburului din cilindri putea fi ridicată până la maximum 150 de grade, pentru uscarea cea mai rapidă. Presiunea pe pânzele transportate de curea era de 4 tone forță pe metru pătrat.

Iar doamna Frawley reușise cumva să fie prinsă și târâtă în mașinării. Cilindrii din oțel, căptușiți cu azbest, erau roșii ca minium de plumb, iar aburul care se înălța din utilaj purta mirosul groaznic de sânge fierbinte. În capătul îndepărtat fuseseră aruncate petice din bluza ei albă și din pantalonii albaștri, ba chiar și fragmente din sutien și chiloți. Cea mai mare parte a hainelor era împăturită regulamentar, așa, cu pete de sânge și resturi omenești. Dar asta nu era totul.

– Mașina a încercat să împacheteze totul, îi spuse el lui Jackson, simțindu-și bila în gât. Dar o persoană nu este un cearșaf, Mark. Ce am văzut... ce a rămas din ea...

Ca și Stanner, nefericitul maistru, nici el nu-și putu termina propoziția.

– Au strâns-o într-un coș, spuse el încet, într-un târziu.

Jackson șuieră.

– Și cine o s-o pățească? Spălătoria sau inspectorii de la protecția muncii?

– Nu știu încă, zise Hunton.

Imaginea odioasă îi rămăsese pe retină, imaginea unui cazan șuierând, bufnind și trosnind, cu sângele prelingându-se pe marginile verzi ale valțurilor până în rigolele de dedesubt, cu răsuflarea duhnind a sânge fierbinte.

– Depinde cine a aprobat sărăcia ala de bară de protecție și cine a verificat-o, continuă el.

– Și dacă e conducerea firmei, pot scăpa din asta?

– Femeia a murit, Mark, zâmbi Hunton amar. Dacă se dovedește că Gartley și Stanner au făcut economii la întreținerea mașinii, vor face pușcărie. Indiferent ce pile au la consiliul local.

– Tu crezi că n-au respectat regulile de mentenanță?

Hunton rememoră spălătoria Blue Ribbon, slab luminată, cu podelele umede și alunecoase, cu mașinile ei teribil de vechi, care scârțâiau.

– Cred că e posibil, șopti el.

Se ridicară să intre în casă.

– Să mă ții la curent, Johnny. Mă interesează subiectul.

Hunton se înșelase în privința mașinii de călcat: era perfect întreținută.

Șase inspectori o verificaseră, piesă cu piesă. Rezultatul fusese nul. În urma mărturiei lor, verdictul a fost simplu: moarte accidentală.

Hunton, surprins, îl încolți după audieri pe Roger Martin, unul dintre inspectori. Martin era un lungan cu ochelari groși ca fundul de sticlă. Se juca nervos cu pixul și răspundea la întrebările lui Hunton.

– Nimic? Nu e nicio problemă cu mașina?

– Nimic, răspunse Martin. Bineînțeles, bara de protecție a fost cea mai importantă în povestea asta. Și funcționa perfect. Ați auzit mărturia doamnei Gillian. Probabil că doamna Frawley și-a întins mâna prea departe. N-a văzut nimeni, își supravegheau propriile mașini. Ea a început să țipe. Palma îi

dispăruse deja, iar mașina îi lua tot brațul. Din cauza panicii au încercat să o tragă afară, în loc să oprească utilajul. O altă femeie, doamna Keene, a spus că a încercat să oprească mașina, dar probabil că datorită confuziei a acționat butonul de pornire, în locul celui de oprire. Dar era deja prea târziu.

– Asta înseamnă că bara de protecție nu a funcționat, comentă Hunton moale. Doar dacă ea și-a băgat mâna pe deasupra barei, și nu pe dedesubt.

– Imposibil. Deasupra barei este o tablă din oțel. Iar bara nu putea să nu funcționeze, este conectată la circuitul electric al mașinii. Dacă bara se lasă, mașina se oprește.

– Atunci cum s-a întâmplat, pentru Dumnezeu?

– Nu știm. Eu și colegii mei suntem de părere că singura modalitate în care mașina o putea ucide pe doamna Frawley ar fi fost ca ea să fi căzut peste utilaj de deasupra. Or, când s-a întâmplat, ea avea ambele picioare pe podea. Vreo zece martori au văzut asta.

– Dumneavoastră descrieți un accident imposibil, zise Hunton.

– Nu imposibil, ci unul pe care nu îl înțelegem.

Făcu o pauză, ezită, apoi continuă:

– Vă spun un lucru, domnule Hunton, pentru că văd că v-a prins cazul ăsta. Dacă veți spune mai departe, voi nega că am zis-o. Dar mie nu mi-a plăcut mașina aia. Părea că... își bate joc de noi. În ultimii ani am inspectat mai multe mașini asemănătoare. Unele dintre ele erau într-o stare atât de proastă că nu mi-aș fi lăsat nici câinele să se joace pe lângă ele. Legea statului este deosebit de permisivă. Dar erau doar niște utilaje. Pe când aceasta... aceasta este o fantomă. Nu știu să-l explic de ce, dar sunt sigur. Dacă aș fi găsit o defecțiune cât de mică, un chițibuș tehnic, aș fi înfundat-o imediat. Cam aiurea, nu? Ce zici?

– Și eu am simțit la fel, fu de acord Hunton.

– Să-ți povestesc ce s-a întâmplat acum doi ani în Milton, zise inspectorul, ștergându-și tacticos ochelarii cu dosul vestei. Un tip a pus un frigider vechi în curtea din spatele casei. Femeia care ne-a chemat ne-a zis că avea un câine care s-a blocat înăuntru și a murit sufocat. Noi am chemat poliția locală și le-am ordonat să arunce frigiderul la groapa de gunoi. A doua zi dimineață, o femeie din vecinătate a reclamat dispariția copilului.

– O, Doamne, șopti Hunton.

– Frigiderul era la gunoi, iar copilul era înăuntru, mort. Un copil isteț, spunea mama lui, care știa că nu trebuie să plece cu vreun necunoscut sau să se joace în frigidere dezafectate. Ei bine, se pare că a făcut-o până la urmă. Crezi că am clasat cazul?

– Cred că da, zise Hunton.

– Ei bine, nu. Îngrijitorul de la groapa de gunoi s-a dus a doua zi să demonteze ușa de la blestemățla aia de frigider. Conform Ordonanței Consiliului Local numărul 58 asupra aparatelor aruncate la gunoi.

Martin îl privea inexpresiv.

– A găsit șase păsări moarte înăuntru. Pescăruși, vrăbii, un măcăleandru. Și a declarat că în timp ce curăța interiorul frigiderului, ușa acestuia s-a închis brusc, cât pe ce să-l prindă mâna. Noroc că a sărit iute deoparte. Mașina aia de la Blue Ribbon îmi amintește de povestea asta, Hunton. Nu-mi place deloc.

Rămaseră în camera de interogatorii, acum goală, privindu-se tăcuți. Se aflau la doar șase străzi distanță de locul în care Mașina Rapidă de Călcat și de Împăturit Hadley-Watson Model 6 domina spălătoria, aburind și netezind kilometri de cearșafuri.

In următoarea săptămână a avut atât de multă muncă de birou, încât cazul l-a ieșit din minte. A revenit la el atunci când a mers cu soția la Mark Jackson într-o seară, la o partidă de whist udată cu bere.

– Al aflat până la urmă dacă mașina aia era bântuită, Johnny?

– Ce spui? întrebă confuz Hunton.

– Utilajul ăla de călcat de la spălătoria Blue Ribbon, sau n-ai prins știrea de azi?

– Ce știre, întrebă Hunton, brusc interesat.

Jackson îl întinse ziarul de seară și îi arătă un articol în josul celei de-a doua pagini. Știrea informa că la spălătoria Blue Ribbon o conductă de abur cedase și arsese trei femei care încărcau mașina de călcat. Accidentul avusese loc la trei și patruzeci și cinci de minute și fusese atribuit presiunii prea mari a

aburului în instalaţie. Una dintre femei, Annette Gillian, fusese internată la Spitalul Municipal cu arsuri de gradul doi.

– Ce coincidenţă stranie, murmură Hunton, amintindu-şi cuvintele inspectorului Martin, ce răsunaseră cu ecou în camera goală de interogatorii: E o fantomă. Şi mai era şi povestea cu câinele şi copilul şi păsările moarte din frigiderul dezafectat.

Jucă foarte prost cărţi în seara aceea.

Când Hunton intră în rezerva de patru paturi, doamna Gillian stătea în capul oaselor rezemată de perne şi citea o revistă de scandal. Un braţ şi o parte a gâtului erau bandajate. Cealaltă bolnavă din cameră, o tânără palidă, dormea.

Doamna Gillian aruncă o privire uniformei albastre şi zâmbi neconvingător a salut.

– Dacă sunteţi aici pentru doamna Cherinikov, va trebui să reveniţi. Tocmai ce şi-a luat medicamentele.

– Nu, pe dumneavoastră vă căutam, doamnă Gillian.

Zâmbetul ei păli.

– Nu am venit în calitate oficială, am doar nişte întrebări referitoare la accidentul de la spălătorie. Mă numesc John Hunton, spuse el, şi îi întinse mâna.

Procedase bine. Zâmbetul doamnei Gillian se lumină şi îi strânse stângaci mâna cu braţul sănătos.

– Vă spun tot ce doriţi să ştiţi, domnule Hunton, o clipă mi-a fost teamă că Andy al meu are iarăşi necazuri la şcoală.

– Spuneţi-mi, cum s-a întâmplat?

– Alimentam maşina cu cearşafuri şi la un moment dat piesa care calcă s-a defectat, sau cel puţin aşa am crezut noi. Eu lucram cu gândul acasă şi la câinii pe care îi lăsasem în curte când am auzit o bubuitură grozavă, ca o bombă. Tot locul s-a umplut de abur şi se auzeau nişte şuierături puternice... a fost groaznic.

Zâmbetul era pe cale să plară.

– Suna de parcă utilajul de călcat respira, știți, ca un dragon. Apoi Alberta – Alberta Keene, a strigat că ceva explodează, toți au luat-o la fugă, iar Ginny Jason a început să strige că s-a ars. Am fugit și eu, dar am căzut. Atunci mi-am dat seama că și eu eram arsă. Bine că n-am pățit-o mai rău, aburul ăla are vreo sută cincizeci de grade, știți...

– În ziar a scris că a cedat o conductă de abur, ce înseamnă asta?

– Conducta principală coboară din tavan și se unește cu un tub flexibil care alimentează mașina. George, adică domnul Stanner, a spus că probabil a fost o suprapresiune de la boiler sau ceva de genul ăsta. Tubul ăla flexibil s-a despicat pur și simplu.

Hunton nu știa ce s-o mai întrebe. Se pregătea să plece când femeia vorbi din nou, rememorând:

– Înainte vreme nu se defectau mașinile. Dar în ultimul timp am avut numai probleme. Conducta de abur care s-a spart. Accidentul ăla îngrozitor cu biata doamnă Frawley, Dumnezeu s-o odihnească în pace. Și multe alte întâmplări mărunte. Ca în ziua în care Essie și-a prins rochia în lanțurile tractoare. Ar fi putut fi teribil dacă n-ar fi avut inspirația să-și sfâșie rochia imediat. Șuruburi care se desprind și cad. Oh, Herb Diment, omul de la întreținere, a avut foarte mult de muncă în ultima vreme. Cearșafurile se blochează între tamburi. George spune că din cauză că se folosește prea mult înălbitor, dar nu e adevărat. Acum fetelor le e frică să lucreze pe mașina asta. Essie spune că sigur în mașină au rămas bucăți din Adelle Frawley și că e un sacrilegiu să lucrăm în continuare cu ea. Zice că e un blestem. Și toate au început când Sherry s-a tăiat la mână în cleme.

– Sherry? întrebă Hunton.

– Sherry Oulette. Drăguță, abia terminase liceul. Foarte muncitoare. Dar cam neîndemânatică. Știți cum sunt fetele astea tinere...

– S-a tăiat la mână în ceva?

– Da, nimic deosebit. Există niște cleme care tensionează centura transportoare. Sherry le ajusta ca să putem pune o încărcătură mai grea și cred că visa la vreun băiat. S-a tăiat la deget și a sângerat peste toate cele. Abia după aceea au început să se desprindă șuruburi, zise doamna Gillian,

gânditoare. Iar treaba cu Adelle s-a întâmplat după vreo săptămână. De parcă mașina dăduse de gustul sângelui și mai vola. Femeile au idei cludate uneori, nu-i așa, ofițer Hinton?

– Hunton, o corectă el absent, privind în gol.

În mod ironic, îl cunoscuse pe Mark Jackson în micuța spălătorie cu autoservire care se afla între casele lor, iar acela rămăsese locul în care polițistul și profesorul de engleză aveau cele mai interesante discuții.

Acum stăteau pe scaunele din plastic, urmărind cum hainele se învârteau în cuvele mașinilor pornite cu monede. Jackson abandonase cartea pe care o citea, un exemplar cartonat din Operele Complete ale lui Milton, și asculta cu atenție relatarea lui Hunton despre doamna Gillian.

– Te-am întrebat mai demult dacă nu cumva mașina e bântuită, zise el când Hunton își termină povestea. Să știi că glumeam doar pe jumătate. Te întreb același lucru din nou.

– Nu, replică Hunton stânjenit, spui prostii.

Jackson privi meditativ la hainele care se roteau.

– Poate că „bântuită" nu e cuvântul cel mai potrivit. Să zicem posedată. Așa cum există blesteme care alungă demonii din lucruri, așa există și blesteme care îi cheamă. Cartea Golden Bough a lui Frazer abundă în astfel de blesteme. Le găsești și în cultura aztecă sau druidă. Ba chiar și în altele mai vechi, cum ar fi cea egipteană. Dar aproape toate se pot reduce la câțiva același numitori comuni. Cel mai obișnuit este, desigur, sângele unei virgine. Doamna Gillian zicea că necazurile au început după ce numita Sherry Oulette s-a accidentat, nu-i așa?

– Hai, fii serios...

– Trebuie să recunoști că pare să se încadreze în profil, zise Jackson.

– O să trec pe la ea pe-acasă, spuse Hunton, cu un început de zâmbet. Mă și văd: domnișoară Oulette, sunt ofițerul John Hunton. Investighez o mașină de călcat bănuită de posedare infracțională și aș dori să știu dacă

sunteți virgină. Crezi că aș mai avea timp să-mi iau rămas-bun de la Sandra și de la copii înainte să mă arunce ăștia la balamuc?

– Puteam să jur că așa vei reacționa, spuse Jackson fără să zâmbească. Eu vorbesc serios, Johnny. Mașina aia mă bagă în sperieți, și nici n-am văzut-o vreodată.

– Doar de dragul conversației, care sunt ceilalți numitori comuni?

– Greu de spus fără un studiu prealabil, zise Jackson dând din umeri. Cele mai multe dintre formulele magice anglo-saxone pomenesc pământul din cimitir sau ochii de broască râioasă. Vrăjile europene menționează mâna de glorie, ceea ce înseamnă fie mâna mumificată a unui mort, fie o substanță

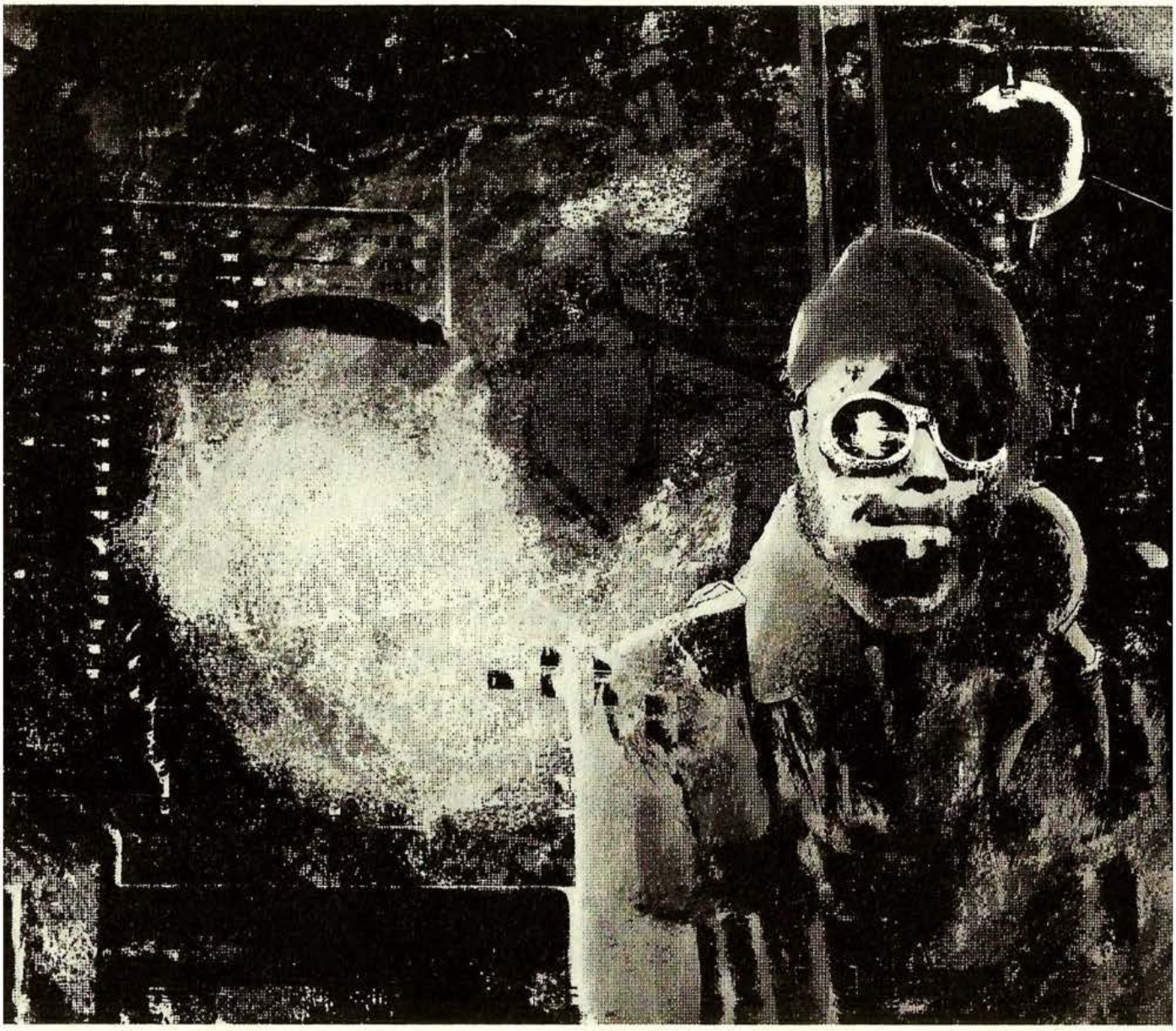

halucinogenă folosită în sabatul vrăjitoarelor – de obicei mătrăguna sau un derivat al psilocybinei. Mai sunt și altele.

– Și tu zici că toate astea au intrat în mașina de călcat de la Blue Ribbon? Pentru numele lui Dumnezeu, Mark pun parlu că nu găsim nici fir de mătrăgună pe o rază de 700 de kilometri. Sau crezi că cineva a amputat mâna unchiului Fred[1] și a îndesat-o între tamburi?

– Dacă șapte sute de maimuțe ar bate aiurea la mașină timp de șapte sute de ani...

– Da, da, până la urmă ar scrie operele lui Shakespeare, îi termină fraza Hunton. Du-te nalbli. E rândul tău să traversezi la băcănia de vizavi și să faci rost de monede pentru mașina de spălat.

A fost foarte interesant felul în care George Stanner și-a pierdut brațul în mașină.

Într-o luni de dimineață, pe la șapte, spălătoria era aproape goală. Erau prezenți numai Stanner și Herb Diment, omul de la întreținere. Făceau revizia bianuală și ungeau mecanismele mașinii, încercând să termine înainte de șapte jumătate, când spălătoria se deschidea pentru public. Diment era la capătul îndepărtat și ungea cei patru tamburi secundari, gândindu-se că în ultima vreme apropierea de această mașină îi crea o stare neplăcută. Brusc, instalația se trezi la viață.

Diment ridicase cele patru benzi transportoare, vrând să ajungă la motorul din spatele lor, când, brusc, benzile începură să-i fugă din mâini, julindu-i palmele și trăgându-i înspre mașină. Se smuci puternic și se eliberă, cu doar câteva secunde înainte de a fi tras în interiorul mașinăriei.

– La nalba, George, oprește dracului mașina!

– George Stanner! începu să urle.

---

[1] Unchiul Fred – Frederick Altamont Cornwallis Twistleton, al cincelea conte de Ickenham – personaj bucucaș, creat de Pelham Grenville Wodehouse și folosit de acesta în numeroase povestiri scurte scrise între anii 1935 și 1961 (n. red.)

Era un țipăt acut, tânguitor, care a umplut spălătorla, a rezonat în pereții de oțel ai mașinilor de spălat, în gurile căscate ale celor de călcat, în ochii goi ai uscătoarelor industriale. Stanner inspiră din nou, adânc și urlă iarăși Dumnezeul mare, m-a prins, m-a prins...

Valțurile începură să scoată aburi. Terminalul de împăturit tuși și gemu. Pivoții și rolele motoare scrâșneau, animate de o viață proprie.

Diment alergă la celălalt capăt al mașinii.

Primul tambur era deja însângerat. Diment icni. Mașinăria urla, hăulea, bufnea și sâsâia.

Un eventual observator surd ar fi crezut că Stanner se aplecase doar asupra mașinii, într-un unghi nenatural, ce-i drept. Apoi, până și omul surd ar fi observat paloarea și rictusul de pe fața lui și gura deschisă într-un urlet continuu. Mâna îi dispărea sub bara de protecție și sub primul tambur. Țesătura cămășii se sfâșiase de la umăr și antebrațul îi pulsa spasmodic, de la sângele care era împins înapoi.

— Oprește-o! urlă Stanner din toate puterile.

Se auzi un pocnet scurt, când cotul i se sparse.

Diment apăsă butonul de oprire.

Mașina continua să mormăie, să huruie și să zurăie.

Nu-i venea să creadă, apăsă din nou butonul, iarăși și iarăși... Niciun rezultat. Pielea de pe brațul lui Stanner era întinsă și strălucea. Încă puțin și brațul îi va fi smuls de presiunea continuă a tamburului. Diment își închipui scena ca pe un desen animat, cu un om care e strivit între tamburi, până ce ajunge ca o foaie de hârtie.

— Siguranțele, țipă Stanner ascuțit. Pe măsură ce era înghițit de mașină, capul i se apropia tot mai mult de tambur.

Diment se răsuci și o luă la goană spre camera bollerului, cu țipetele lui Stanner urmărindu-l ca niște strigoi. Izul amestecat de sânge și abur fierbinte umplea aerul.

Pe peretele din stânga se aflau trei cutii mari, gri, care conțineau siguranțele pentru toată spălătorla. Diment le deschise pe rând și începu să tragă afară, ca un apucat, toate siguranțele lungi, cilindrice. Pe măsură ce le

scotea, le arunca în spate, peste umăr. Întâi se opriră luminile din tavan, apoi compresorul de aer și, cu un oftat, și bollerul însuși.

Dar Mașina încă funcționa. Urletele lui Stanner se reduseseră la niște gemete firave.

Ochii lui Diment căzură pe toporul de lângă stingătorul PSI. Îl smulse și se întoarse iute în sala mașinilor. Brațul lui Stanner intrase până aproape de umăr. Mai erau doar câteva secunde până ce gâtul contorsionat, pe care și-l trăgea cât mai pe spate, urma să fie prins și el sub bara de protecție.

— Nu pot face asta, bolborosi Diment cu toporul în mână. Pentru Dumnezeu, George, nu pot face asta...

Mașina se transformase într-un abator. Împăturitorul sculpa bucăți de mânecă, resturi de carne, un deget. Stanner urlă din nou, prelung, iar Diment ridică toporul și îl lăsă cu repeziciune în jos. Lumina împuținată sclipi pe lama lui. O dată, de două ori. Încă o dată.

Stanner căzu pe podea, inconștient, vânăt la față. Din ciotul de sub umăr sângele țâșnea în jeturi. Mașina sorbi cu sete ultimele bucăți din brațul lui Stanner desprinse de topor... și se opri.

Plângând, Diment își scoase cureaua și o strânse pentru a improviza un garou.

Hunton vorbea la telefon cu inspectorul Roger Martin. Jackson îl privea cu atenție și îi arunca, absent, o minge micuței Patty Hunton, care o aducea cuminte înapoi.

— A scos toate siguranțele? întreba Hunton. Iar butonul de oprire n-a funcționat, zici? A fost oprită mașina până la urmă? Da? Bine. Cum? Nu, nu oficial.

Hunton se încruntă, apoi privi într-o parte la Jackson.

— Te gândești tot la povestea cu frigiderul, Roger? Da. Și eu. La revedere.

Închise și se întoarse către Jackson.

— Hai s-o vedem pe fata aia, Mark.

Avea propriul el apartament — nu de mult timp, își zise Hunton, ținând cont de modul ezitant în care îi condusese înăuntru după ce el își fluturase insigna. Camera era curată, minuțios decorată precum camerele model din revistele pentru gospodine. Fata se așezase pe-o margine de canapea, vizavi de el.

— Eu sunt ofițerul Hunton iar dânsul este asociatul meu, domnul Jackson. Este vorba de accidentul de la spălătorie.

Fata asta brunetă, drăguță și sfioasă îl făcea să se simtă inconfortabil.

— Groaznic, murmură Sherry Oulette. E singurul loc în care am lucrat. Sunt nepoata domnului Gartley. Mi-a plăcut să lucrez acolo, pentru că mi-a permis să închiriez casa asta și să-mi fac prieteni. Dar acum... e așa de cludat.

— Inspectoratul de Stat pentru Siguranța Muncii a închis mașina de călcat și urmează să facă o investigație extinsă, spuse Hunton. Știați asta?

— Da, desigur, oftă ea. Nu știu ce-am să mă fac...

— Domnișoară Oulette, o întrerupse Jackson, ați avut și dumneavoastră un accident la acea mașină, așa este? Mi se pare că v-ați prins mâna într-o clemă.

— Da, m-am tăiat la un deget, spuse ea. Fața i se posomorî și îl privi cu tristețe. Cred că fetele nu mă mai simpatizează, par să creadă că eu sunt de vină pentru tot ce s-a-ntâmplat.

— Trebuie să vă pun o întrebare dificilă, spuse încet Jackson. O întrebare care vă va deranja. Pare teribil de intimă și pe lângă subiect, dar vă spun eu că nu este. Și nici nu va trebui să consemnăm oficial răspunsul dumneavoastră.

— Am... am greșit eu cu ceva? întrebă fata brusc înfricoșată.

Jackson zâmbi și negă din cap. Fata se relaxă. Bine că l-am luat pe Mark cu mine, gândi Hunton.

— Să vă mai spun ceva: dacă ne răspundeți, este posibil să vă puteți păstra apartamentul, să reluați munca și să readuceți pe făgașul normal treburile la spălătorie.

— V-aș răspunde la orice întrebare pentru asta.

— Sherry, sunteți virgină?

Îl privi surprinsă, șocată, de parcă preotul i-ar fi dat sfânta cuminecătură și apoi ar fi pălmuit-o. Apoi își îndreptă gâtul, arătă cu un gest larg spre

apartament, de parcă l-ar fi întrebat cum de pot crede că acesta ar fi un loc al pierzaniei.

— Mă păstrez pentru soțul meu, spuse ea simplu.

Hunton și Jackson se privIră, iar în secunda aceea lui Hunton îi fu clar că totul era adevărat: un diavol poseda oțelul și motoarele și accesoriile Mașinii și se trezise la viață.

— Mulțumim, spuse calm Jackson.

— Ce urmează? întrebă Hunton, cu un glas deprimat, pe drumul de întoarcere. Căutăm un preot specializat în exorcizări?

Jackson pufni.

— Cel mai probabil orice preot pe care l-am aborda te-ar ține ocupat să citești cărticica de rugăciuni, iar el ar chema pe ascuns ambulanța de la casa de nebuni. Va trebui să ne ocupăm noi înșine de asta, Johnny.

— Putem s-o facem?

— Probabil că da. Problema este următoarea: știm că ceva posedă Mașina. Dar nu știm ce anume.

Hunton simți o răcoare, de parcă ar fi fost atins de un deget invizibil.

— Există o mare varietate de demoni, continuă Jackson. Cel cu care avem de-a face e din gașca lui Bubastis sau a lui Pan? Sau poate a lui Baal? Sau a zeității creștine pe care o numim Satan? Nu știm asta. Ar fi bine dacă acest demon ar fi fost pus deliberat acolo. Dar îmi pare că e un caz de posedare întâmplătoare. Jackson își trecu degetele prin păr și continuă. Știm că e vorba de sângele unei virgine, dar asta nu restrânge prea mult căutarea. Trebuie să fim siguri, foarte siguri.

— De ce? întrebă Hunton abrupt. De ce să nu strângem mai multe formule de exorcizare și să le încercăm pe rând?

— Nu ne jucăm de-a hoții și vardiștii, Johnny, spuse Jackson, întunecându-se la față. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu crezi că ne jucăm. Ritualul de exorcizare este extrem de periculos. La fel de periculos precum fisiunea nucleară controlată. Dacă facem vreo greșeală suntem

pierduți. Demonul este acum încarcerat în mașină, dar dacă îi oferim posibilitatea să iasă...

— Ar putea să se elibereze?

— Ar fi încântat să se elibereze, spuse Jackson sumbru. Și îi place să ucidă.

În seara următoare, Hunton își trimise soția și fata la film în oraș. El și Jackson erau singuri în toată casa, ceea ce pentru Hunton era o ușurare. Nici lui nu-i venea a crede că se băgase în povestea asta.

— Mi-am anulat orele și am studiat toată ziua niște cărți de toată groaza. După-amiază am introdus în calculator mai bine de treizeci de rețete de chemare a demonilor. Am aflat că există un număr de elemente comune. Surprinzător de puține.

Îi arătă lista lui Hunton: sânge de virgină, pământ din cimitir, mâna de glorie, sânge de liliac, mușchi de noapte, copită de cal, ochi de broască râioasă. Mai erau și altele, dar erau marcate ca secundare.

— Copită de cal, zise Hunton gânditor. Ciudat...

— Ba este foarte normal. De fapt...

— Ar putea avea aceste elemente, oricare dintre ele, și o interpretare aproximativă? îl întrerupse Hunton. Adică am putea înlocui mușchiul de noapte cu un lichen oarecare cules noaptea?

— Da, este posibil, răspunse Jackson. Formulele magice sunt adesea ambigue și elastice în interpretare. Magia neagră a lăsat mereu frâu liber imaginației.

— Să zicem că înlocuim copita de cal cu gelatina Jell-o. Jeleurile sunt foarte populare ca desert de luat la servici. Am observat o cutie uitată sub mașina de călcat în ziua în care a murit doamna Frawley. Iar gelatina se face și din copite de cal, printre altele.

Jackson aprobă din cap.

— Alte idei? întrebă el.

— Sânge de lilac... Știi, sediul spălătoriei e mare. Sunt o grămadă de cotloane întunecate. E foarte posibil să existe lilieci, deși sunt sigur că

directorul n-ar recunoaște-o. Dar se prea poate ca vreun lilliac să fi fost prins în mecanismele mașinii.

Jackson își lăsă capul pe spate și își roti ochii injectați de oboseală.

– Se potrivește, totul se potrivește.

– Adevărat?

– Da. Putem omite mâna de glorie, mai mult ca sigur că nimeni n-a scăpat accidental vreo mână în mașină înainte de moartea doamnei Frawley, iar mătrăguna nu este indigenă prin părțile noastre.

– Dar pământul de cimitir?

– Tu ce crezi?

– Ar fi o coincidență a naibii, zise Hunton. Cel mai apropiat cimitir este Pleasant Hill, la 7 kilometri depărtare de spălătorie.

– În regulă, spuse Jackson. Am pus operatorul de calculator, care credea probabil că mă pregătesc de Haloween, să ruleze un program de combinare a tuturor elementelor, primare sau secundare. Am dat deoparte vreo douăzeci de combinații care erau absolut imposibile. Cele care au rămas se încadrează în categorii foarte clare. Elementele izolate de noi sunt într-una dintre aceste categorii.

– Care anume?

– Una ușoară, rânji Jackson. Miturile din America de Sud, cu extindere în Caraibe. Literatura pe care am studiat-o consideră zeitățile ca fiind de categorie inferioară comparativ cu numele grele, ca Saddath sau Cel-Ce-Nu-Poate-Fi-Numit. Demonul nostru va fi avortat de mașină în doi timpi și trei mișcări.

– Și cum procedăm?

– Ar trebui ca niște apă sfințită și ceva picături din sfânta împărtășanie să fie de ajuns. Iar noi citim din Leviticus. Doar magie albă, creștină.

– Sigur nu e mai complicat?

– Nu văd cum ar putea fi, spuse Jackson gânditor. Nu-ți ascund că mi-era teamă de mâna de glorie. Asta e o chestie a naibii. Magia cea mai puternică.

– Dar nu ar fi fost înfrântă de apa sfințită?

– Un demon chemat cu ajutorul mâinii de glorie ți-ar mânca zece biblii la micul dejun. Am fi în mare primejdie dacă am avea de-a face cu așa ceva. Mai bine nu ne-am băga.

– Deci ești absolut sigur...

– Nu absolut, dar destul de sigur. Toate se potrivesc mult prea bine.

– Și când o facem?

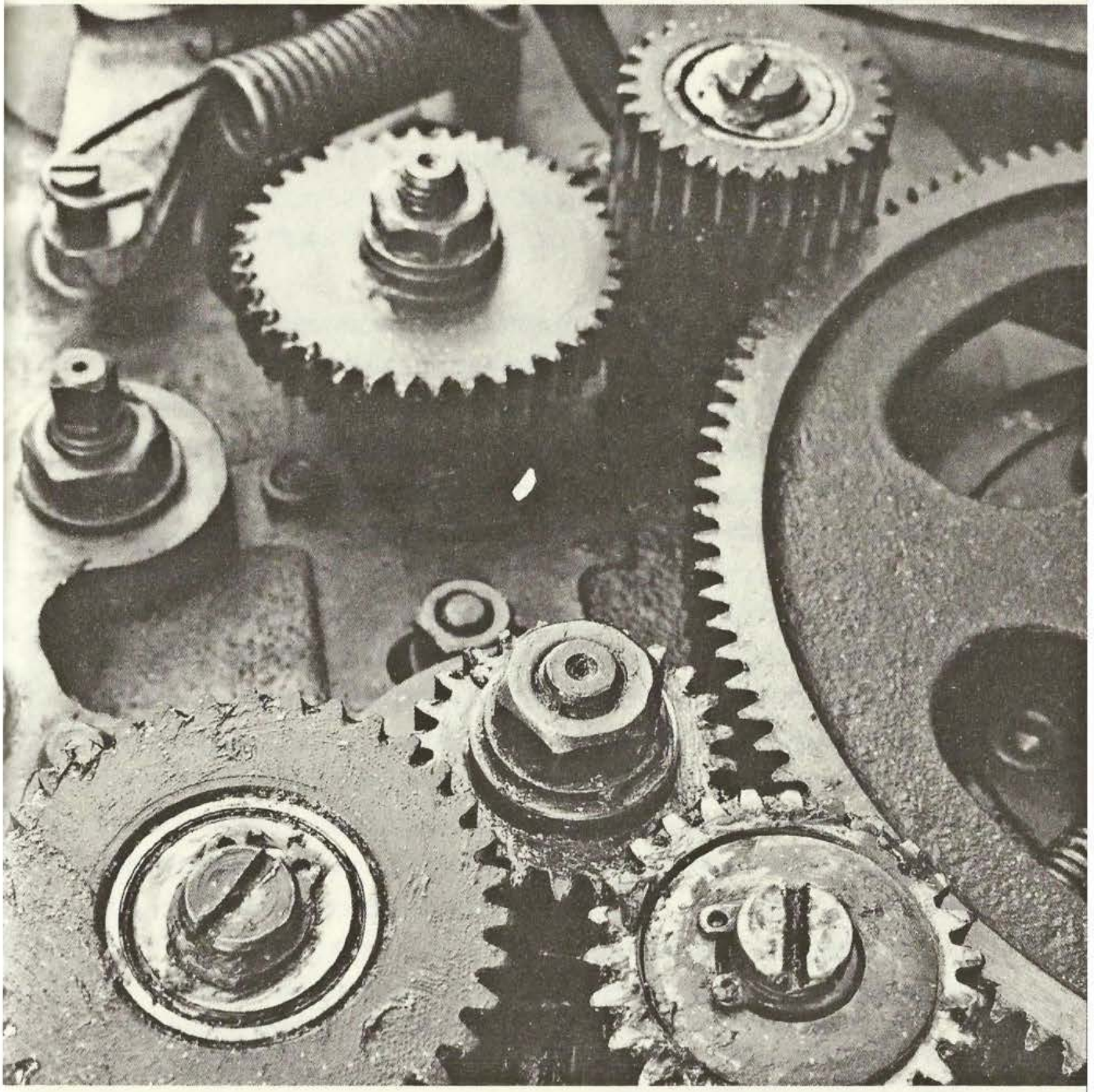

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Jackson. Dar cum intrăm? Spargem o fereastră?

Hunton zâmbi și scoase din buzunar o chele pe care o legănă în fața lui Jackson.

– De unde o ai? De la Gartley?

– Nu, de la un inspector numit Martin.

– El știe ce punem la cale?

– Cred că are niște bănuieli. Mi-a spus o poveste ciudată acum câteva săptămâni.

– Despre Mașină?

– Nu, despre un frigider. Hai să mergem.

Adelle Frawley era moartă. Cusută la loc de un antreprenor de pompe funebre foarte răbdător, zăcea în sicriu. Dar poate că o parte din spiritul ei rămăsese în mașinările și striga după ajutor. Ea știa, i-ar fi putut preveni. Avusese o indigestie și și-o tratase cu niște pastile ieftine, numite Gel E-Z, care se pot cumpăra cu șaptezeci și nouă de cenți de la orice farmacie. Pe marginea cutiei era un avertisment: persoanele cu glaucom nu ar trebui să consume aceste pastile, deoarece le pot agrava afecțiunea. Din păcate ea nu suferea de această boală. Altfel, poate și-ar fi amintit că scăpase o cutie de tablete Gel E-Z în interiorul mașinii, cu doar câteva zile înainte ca Sherry Oulette să se tale la deget. Dar Adelle Frawley era moartă și habar nu avea că ingredientul activ care îi potolise durerile stomacale era un derivat chimic al mătrăgunei, cunoscută în mod curios în unele țări din Europa drept mâna de glorie[2].

Liniștea spectrală din spălătoria Blue Ribbon fu întreruptă de un zgomot ca o eructație – un liliac zbură bezmetic către culbul său, din stratul izolator de deasupra uscătoarelor, unde se adăposti și își acoperi cu aripile fața oarbă.

Zgomotul suna ca un chicotit.

[2] Mâna de glorie – obiect folosit în ritualuri de magie. De regulă era vorba de mâna mumificată a unui spânzurat. În franceză: main de gloire, forma coruptă de la mandragore, plantă înrudită cu mătrăguna (n. red.)

Maşina porni cu un zgomot hârşâit, benzile se grăbeau prin întuneric spre capătul îndepărtat, pinioanele se întâlneau, scrâşneau şi râşneau, rolele pulverizatoare se roteau, se roteau.

Maşina era pregătită, îl aştepta.

Hunton intră în parcarea spălătoriei la scurt timp după miezul nopţii. Luna se ascundea după o pătură zdrenţuită de nori. Stinse luminile şi trase brusc frâna de mână, ceea ce aproape că îl lovi pe Jackson cu capul de parbriz.

Opri alimentarea şi atunci zgomotul ca de pompă se auzi mai tare.

– Ăsta e Maşina, zise el. Este Maşina care a pornit singură. În miezul nopţii.

Stătură o clipă în linişte, simţind cum teama li se încolăcea pe picioare în sus.

– Bine, hai s-o facem, spuse Hunton.

Ieşiră din autoturism şi se îndreptară spre clădire. Zgomotul făcut de Maşină creştea în intensitate. În timp ce descuia uşa de serviciu, Hunton se gândea că maşinăria părea vie, ca şi cum ar fi respirat din greu şi şi-ar fi vorbit sieşi, cu şoapte sâsâite, răutăcioase.

– Asta e o ocazie în care mă bucur că sunt în prezenţa unui poliţist, spuse Jackson.

Mută dintr-o mână în alta punga maronie pe care o cără. Înăuntru avea o cutluţă de jeleuri plină cu apă sfinţită, prescuri împachetate în hârtie şi o biblie Gideon.

Intrară şi Hunton aprinse luminile. Neoanele clipiră şi se treziră la viaţă. În clipa aceea Maşina se opri.

De tamburi atârnau fuioare de aburi. Îl aştepta într-o tăcere ameninţătoare.

– Doamne, ce urâtanie, şopti Jackson.

– Hai să începem, până nu ne ia frica, zise Hunton.

Se apropiară. Bara de protecţie era lăsată peste banda transportoare care alimenta maşina cu ţesături.

Hunton ridică palma.

– Destul, Mark, nu mai înainta, dă-mi chestiile alea și spune-mi ce să fac.

– Dar...

Nu ne certăm acum.

Jackson îi înmânâ punga, iar Hunton o puse pe masa de lângă mașină. Îi dădu biblia lui Jackson.

– Eu voi începe să citesc, spuse Jackson. Când îți fac semn, înmoi degetele în apă sfințită și stropești mașina. Și spui: în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, afară cu tine de-aici, necurăție. Ai priceput?

– Da.

– A doua oară când arăt spre tine, rupi prescura și repeți incantația.

– Și cum știm dacă funcționează?

– Vom ști. Demonul e în stare să spargă toate geamurile încercând să iasă afară. Dacă nu merge din prima, repetăm până merge.

– Fac pe mine de frică, spuse Hunton.

– Și eu la fel.

– Dacă ne-am înșelat cu privire la mâna de glorie...

– Nu ne-am înșelat. Hai să-i dăm drumul!

Jackson începu să citească. Vocea lui umplea spălătorla de ecouri spectrale.

– Să nu vă faceți idoli, nici chipuri cioplite; nici stâlpi să nu vă ridicați; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă așezați în pământul vostru, ca să vă închinați la ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru...

Cuvintele cădeau grele, ca pietrele, în liniștea care devenise rece, ca într-un mormânt. Mașina rămânea tăcută sub luminile fluorescente, iar lui Hunton îi părea că rânjește la el.

–... Ca nu cumva să vă lepede și pe voi pământul, când îl veți întina, cum a aruncat el de la sine pe popoarele care au fost înainte de voi.

Jackson ridică privirea, fața îi împietri și făcu semn lui Hunton. Acesta stropi cureaua transportoare cu apă sfințită.

Se auzi un sunet scrâșnit, de metal torturat. Din centurile transportoare se ridică fum, acolo unde fuseseră atinse de apa sfințită, care se împrăștiase și formase pete neregulate. Instalația se trezi deodată la viață.

— Am reușit! strigă Jackson încercând să acopere zgomotul crescând. E pe ducă!

Începu să citească din nou, cu voce mai puternică. Îi făcu semn lui Hunton, iar acesta împrăștie firimituri de prescură. Pe când arunca firimiturile, îl cuprinse deodată un sentiment de teroare, impresia că greșiseră, că mașina nu era niciodecum învinsă. Și că era mai puternică decât ei.

Vocea lui Jackson urca în continuare, apropiindu-se de final.

Între motorul principal și cel secundar se formă un arc care împrăștia scântei. Aerul se umplu cu un miros de ozon, asemănător cu mirosul metalic al sângelui fierbinte. Acum, motorul principal scotea fum. Mașina funcționa la o viteză nebunească. Dacă cineva ar fi atins cu un deget banda transportoare, tot trupul i-ar fi fost tras instantaneu între tamburi și transformat într-o cârpă însângerată în doar câteva secunde. Betonul podelei tremura și trosnea.

Un cuzinet pocni într-o scântelere purpurie, umplând aerul de miros de furtună, dar mașina continua să meargă, mai repede, mereu mai repede, benzile și rulmenții și camele mișcându-se cu așa viteză că păreau că se topesc și se unesc, se schimbă, se transformă...

Hunton, care de câteva minute rămăsese ca paralizat, păși brusc în spate și strigă:

— Păzea!

— Aproape am reușit, urlă Jackson, de ce vrei să...

Se auzi un scrâșnet teribil, iar podeaua de beton se fisură. Crăpătura se îndreptă spre ei, îi depășl, se lățea din ce în ce mai mult. Bucățele de beton zburau în toate părțile.

Jackson privi spre Mașină și urlă.

Încerca să se smulgă din beton, ca un dinozaur zbătându-se să iasă dintr-o baltă de smoală. Și nici nu mai era o simplă mașină de călcat. Se schimba, se transforma. Cablul de 550 de volți se desprinse, scuipând scântei albastre în rolele conductoare și fu mestecat de acestea. Pentru o clipă, două mingi de foc se holbară la ei ca niște ochi lucitori, ochi plini de o mare și rece foame.

O altă crăpătură apăru. Mașinăria se apleca spre el, acum nu mai era țintită în podeaua betonată. Îi privi pofticios. Bara de protecție se ridică, iar Hunton văzu o gură larg deschisă, cu dinți ascuțiți din abur.

Se întoarseră să fugă, dar o altă crevasă li se deschise dinainte. Înapoia lor, mașinăria scoase un urlet îngrozitor. Hunton sări, dar Jackson se împiedică și căzu.

Hunton se întoarse să îl ajute, dar peste el căzu o umbră urlașă, amorfă, care oprea lumina tuburilor de neon.

Stătu deasupra lui Jackson, care zăcea pe spate, privind fix cu un rictus de teroare pe față – ofranda perfectă. Hunton vedea doar o siluetă întunecată, mișcătoare, care se îngrămădea informă peste el, un chip cu ochi uriași, electrici, de dimensiunea unor mingi de fotbal, cu o gură deschisă din care atârna o limbă din pânză groasă.

Hunton o luă la fugă. Strigătul de moarte al lui Jackson îl ajungea din urmă.

Când Roger Martin reuși să ajungă la ușa a cărei sonerie suna întruna, era încă pe jumătate adormit. Dar când îl văzu pe Hunton, șocul îl izbi din plin și îl trezi imediat.

Lui Hunton îi ieșeau ochii din orbite, iar mâinile ca niște gheare zgâriau halatul de casă al lui Martin. Avea o tăietură pe obraz, iar fața îi era plină de praf de ciment.

Părul îi era alb de praf.

– Ajută-mă, pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor. Mark este mort. Jackson a murit.

– Liniștește-te, spuse Martin, haide în sufragerie.

Hunton îl urmă, scoțând un sunet chinuit, ca al unui câine care schelălăie de frică.

Martin îi turnă Jim Beam de două degete, iar Hunton luă paharul cu ambele mâini și îl dădu peste cap. Scăpă paharul gol și îl apucă pe Martin de revere.

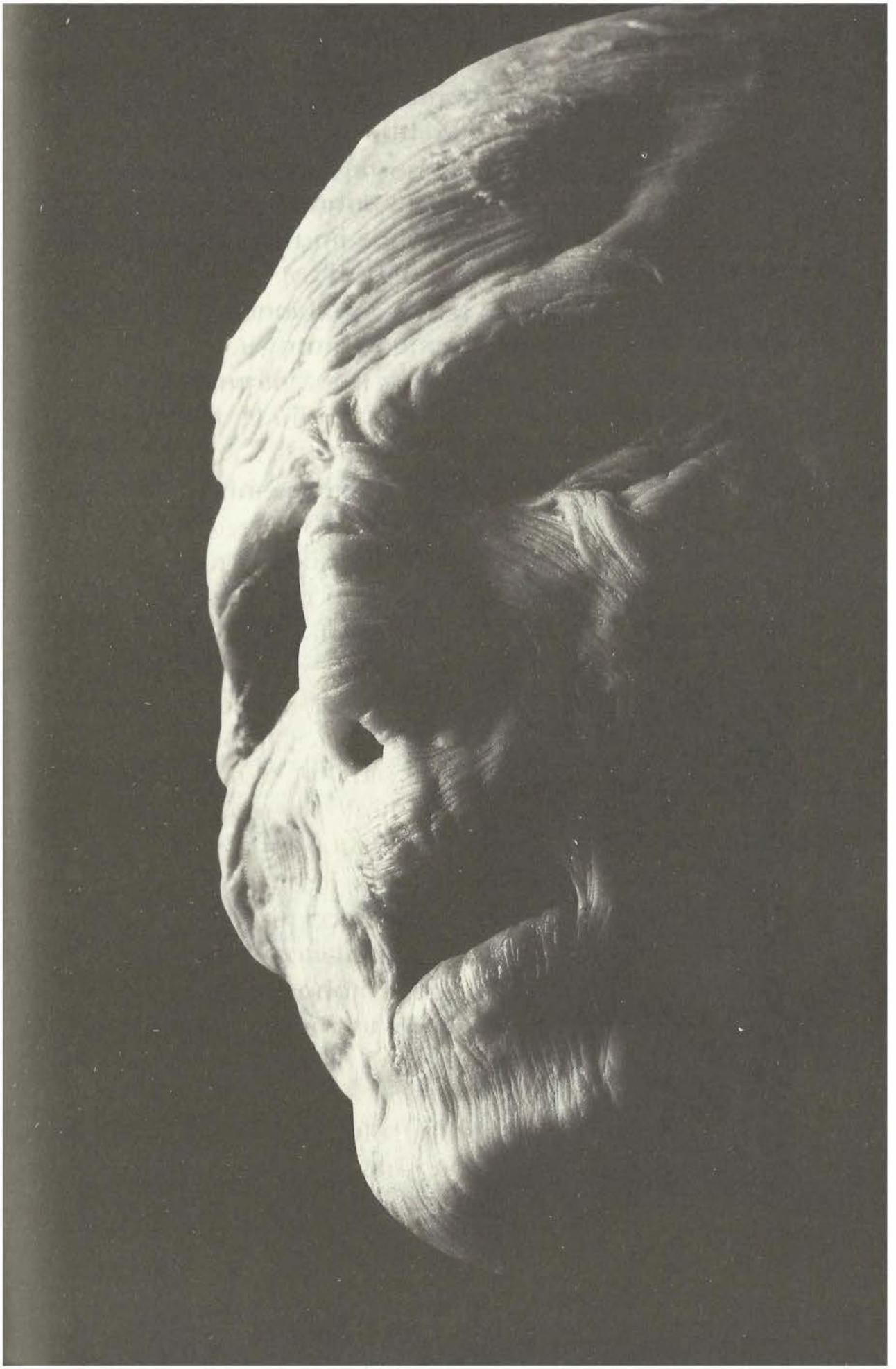

— Mașina l-a ucis pe Jackson. El... el... oh, Doamne, cred că s-a eliberat. Nu îl putem lăsa liber! Nu putem... Nu!...

Începu să geamă, cu un sunet care creștea și descreștea în cicluri scurte.

Martin încercă să îl mai dea un pahar, dar Hunton îl dădu la o parte.

— Trebuie să îi dăm foc. Să ardă înainte de a ieși din spălătorie. Oh, ce ne facem dacă se eliberează? Oh, Doamne, și dacă...

Ochii i se măriră, strălucind, se rostogoliră în orbite, îi dădu peste cap arătându-și albul ochilor, apoi căzu pe podea inconștient.

Doamna Martin apăru în cadrul ușii, strângându-și halatul la gât.

— Cine e omul ăsta, Rog? E nebun? Am crezut că... se opri cu un tremur.

— Nu cred că e nebun.

Ea zări umbra de spaimă de pe fața soțului ei și se înfricoșă.

— Doamne, sper doar că a venit la noi în timp util, spuse Roger.

Se întoarse spre telefon, ridică receptorul, apoi încremeni.

Dinspre partea de est a casei venea un zgomot înfundat, care se mărea. Un zăngănit constant, ca o măcinare, creștea în intensitate. Fereastra sufrageriei era pe jumătate deschisă, iar Martin simți un miros ciudat. Un miros de ozon... și de sânge.

Rămăsese împietrit, cu receptorul inutil în mână, pe măsură ce zgomotul creștea, mai tare, și mai tare, scrâșnind și clocotind. Ceva venea pe stradă, ceva fierbinte și plin de aburi. Duhoarea de sânge umplu camera.

Telefonul îi scăpă din mână.

Demonul deja se eliberase.

STEPHEN KING, *The Mangler*, 1972

Traducere de ILEANA BUSAC

NAUTILUS

A APĂRUT

Alastair Reynolds

AMINTIREA ALBASTRĂ A PĂMÂNTULUI

„Amintirea albastră a Pământului" este, în ultimă instanţă, o combinaţie de noţiuni incompatibile: individualism, romantism, capitalism, expansionism, escapism. Abilitatea de a le integra într-o poveste de sine-stătătoare arată forţa ideologică a celui mai bun SF şi măiestria lui Reynolds."

Los Angeles Review of Books

Terra, secolul XXII. Mecanismul ştie tot. Ştie unde eşti, ştie ce gândeşti, ştie ce simţi. Crima nu mai există. Eşti în siguranţă.

Dar să păstrezi un secret într-o asemenea Utopie te poate costa viaţa. Geoffrey şi Sunday Akinya nu vor să aibă parte de familia lor şi de averea ei. Membrii familiei Akinya au ridicat boom-ul economic al Africii până pe orbită şi mai departe. Oriunde a ajuns omenirea, în Sistemul Solar, familia Akinya a avut numai de câştigat. Însă Geoffrey şi Sunday au respins tot. Geoffrey face cercetări despre psihologia cognitivă a elefanţilor, la umbra muntelui Kilimanjaro, iar Sunday e artistă pe faţa nevăzută a Lunii, unde Mecanismul nu are acces. Bunica lor se stinge şi lasă în urmă un secret care-i împinge într-o cursă disperată împotriva propriei lor familii, o cursă desfăşurată sub ochiul încremenit al Mecanismului.

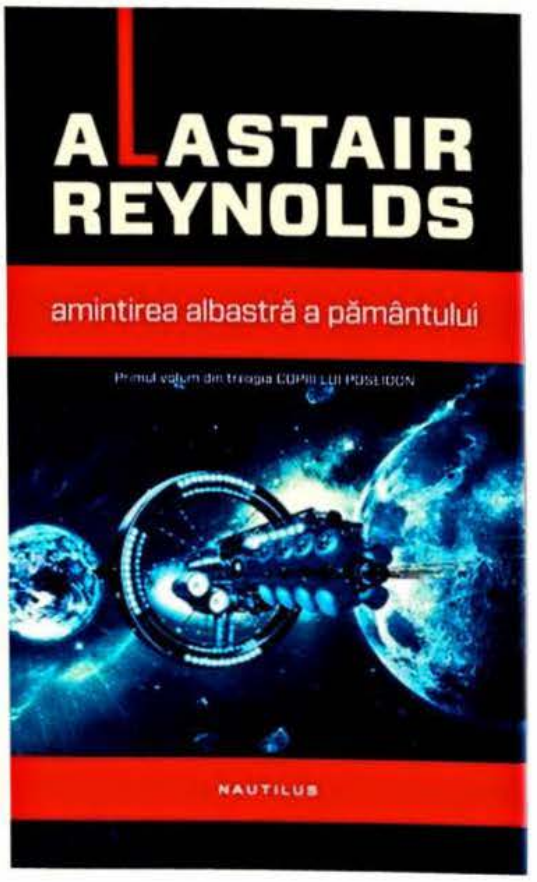

Despăgubiri de război

sergiu someșan

Există mai multe minuni în lume decât purici în blana unui câine – Lao Ţing – învăţat chinez din secolul II d.Hr.

Încă din prima zi de lucru a Evei, noua mea secretară, am văzut acest afiş aşezat de ea la vedere chiar deasupra siglei firmei. „Există mai multe minuni în lume decât purici în blana unui câine – Lao Ţing – învăţat chinez din secolul II." Era realizat din litere care imitau caracterele chinezeşti pe ceea ce părea a fi o hârtie de mătase şi era suficient de bine realizat încât să se potrivească în orice decor. Nu mai auzisem până atunci nici de Lao Ţing şi nici de butada lui, dar am hotărât să nu întreb nimic. Cel puţin nu atâta vreme cât aveam la îndemână Google!

Aşa cum mi s-a părut normal, am întrebat-o cum se descurcă în prima zi de muncă. Aveam o mică firmă care se ocupa cu creşterea şi comercializarea plantelor exotice. Criza mă afectase destul de puţin, cei care făceau parte din comunitatea amatorilor de raritaţi botanice formau un fel de castă închisă care nu prea ducea lipsă de bani. E drept că şi eu încercam să îmi păstrez reputaţia intactă, lucru foarte important într-o astfel de afacere. Uneori am dat exemplare superbe în pierdere numai pentru a-mi păstra un client sau pentru a-mi face puţină reclamă. Pozele superbe ale exemplarelor vândute de mine erau peste tot pe net şi în revistele de specialitate, iar comenzile curgeau una după alta. Pentru specimene mai deosebite făceam o listă de aşteptare care se lungea de la un an la altul, dar până la urmă nu lăsam nici un client nesatisfăcut. De fapt treaba secretarei chiar asta era: să actualizeze lista de aşteptare şi, dacă nu puteam creşte chiar noi planta solicitată, să ia legătura cu furnizorii noştri şi să urgenteze comenzile. Plus alte câteva lucrări mărunte de secretariat, pentru că, aşa cum am mai spus, firma era destul de mică.

Eva mi-a răspuns că se descurcă foarte bine şi chiar când să plec a sunat telefonul, astfel că am asistat la o discuţie care m-a cam pus pe gânduri. Cel care sunase era Max Resler, un evreu afurisit care conducea o firmă aproape concurentă. Spun aproape, pentru că el comercializa plante de toate felurile, nu doar din cele exotice, dar în cantităţi care sfidau bunul-simţ. Rar de tot se ivea pe lista lui vreo plantă de care să am nevoie şi chiar şi în acest caz evitam să iau legătura

cu el de frică să nu îmi scape vreo informație crucială. Avea un talent aparte de a mă trage de limbă, lucru care mă înfuria îngrozitor, mai ales după ce îmi scăpa, fără să vreau, vreun nume sau altă relație importantă. Din acest motiv doamna Lidia, fosta mea secretară, mă sfătuise de nenumărate ori ca, pe cât posibil, să țin legătura cu el numai prin e-mail, astfel încât să nu mă mai dau de gol. Așa că, în ultimul timp, am evitat să apelez la firma lui, deoarece era genul de comerciant care ar fi fost în stare să vândă frigidere eschimoșilor. Întotdeauna după câte o discuție cu el mă trezeam că am cumpărat mai mult, mai scump și cu totul altceva decât ce aveam nevoie. Chiar înainte de a se pensiona doamna Lidia, am aflat că Resler primise un transport de irișI africani din care aș fi avut nevoie de câteva zeci de bucăți pentru un club privat ai cărui membri apreciau în mod deosebit asemănarea dintre petalele irisului și un cap de leu. Tocmai în ideea de a evita o discuție directă cu el am preferat să îi trimit un e-mail, apoi, cum nu mi-a răspuns nimeni la el, am uitat de toată afacerea. Se vede treaba că asta îl sâcâia pe Max, dovadă telefonul de acum. Aș fi vrut să-i spun fetei să întrerupă legătura atâta cât s-o pun în temă despre firea dificilă a interlocutorului, dar Eva deja răsfoia fișele doamnei Lidia.

Secretara asculta preocupată în timp ce parcurgea în viteză fișa arțăgosului interlocutor, apoi răspunse:

— Dar nici vorbă să vă neglijăm, domnule Resler! Cum am putea să ne permitem așa ceva tocmai cu dumneavoastră, doar sunteți unul dintre cei mai importanți furnizori ai noștri. Singura încurcătură este că doamna Lidia s-a pensionat și a fost nevoită să plece urgent pentru a-și rezolva o problemă de sănătate, așa că nu am avut foarte mult timp să mă pun la punct cu toate problemele. Îmi cer scuze pentru situația creată și vă rog să-mi permiteți să mă prezint: mă numesc Eva Walsh și voi fi de azi înainte legătura dumneavoastră cu firma „Superb Flowers".

Ascultă câteva clipe în receptor apoi îmi zâmbi și își puse delicat un deget pe buze ca să îmi facă semn să tac și pe urmă răspunse:

— Îmi pare rău, domnule Resler, dar șeful a plecat acum câteva minute să vadă unul din magazinele din oraș. Sunt sigură că același lucru vi l-ar fi spus și el. Avem în continuare

nevole de irişi, dar la preţul obişnuit. Şi mă gândesc că poate nu ar strica, pentru a pune sub bune auspicii începutul colaborării noastre, să îmi oferiţi o mică reducere cu care să mă pot lăuda în faţa patronului.

Făcu o mică grimasă auzind răspunsul lui Resler, apoi îşi compuse cel mai fermecător zâmbet ce mi-a fost dat să îl văd şi spuse dulce:

– Sunt sigură că şeful meu ar aprecia o reducere de 2%, dar eu aş propune mai degrabă 25% şi să vă cumpărăm tot stocul de irişi africani. Nu uitaţi că se apropie sărbătoarea Şavuot şi orice act de bunăvoinţă va fi bine văzut în ochii Domnului.

S-a făcut că nu vede cum m-am apucat cu mâinile de cap şi zâmbi mai departe telefonului susurând:

– Foarte bine, domnule Resler! Aşa rămâne atunci: vă cumpărăm toţi cei patru sute de irişi africani cu o reducere de 20%. A fost o plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse cu acelaşi zâmbet strălucitor spre mine spunând:

– Ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Adams: clubul „Lion Gates" nu a cumpărat niciodată mai mult de cincizeci de irişi africani o dată: am văzut în fişă. Dar asta numai pentru că nu li s-a explicat că ar fi mult mai elegant ca pe fiecare masă să fie patru irişi africani şi nu doar unul, în aşa fel încât fiecare client să privească drept în faţă imaginea leului formată în mod atât de minunat de petalele irisului. Am putea să le livrăm irişii în ghivece cu motive africane şi astfel am putea dubla preţul de livrare fără nicio problemă.

Am dat să spun ceva, dar Eva mai avea ceva de adăugat:

– Am văzut că mai există cel puţin trei cluburi şi cinci restaurante în oraş care au cuvântul „leu" în componenţa numelui. Dacă li s-ar explica în mod discret că cel mai select club din oraş a găsit de cuviinţă să îşi împrospăteze şi să înnobileze estetica interioară prin folosirea irişilor africani, sunt sigură că ar cumpăra bucuroşi diferenţa care ne-ar rămâne.

Am rămas cu gura uşor căscată: am privit afişul, apoi iar pe Eva şi tot ce am putut spune a fost:

– Sunt sigur că dumneata eşti una din minunile lumii de care vorbeşte Lao Ţing şi nicidecum unul din animalele acelea mici care populează blana câinilor.

A zâmbit la modul complicat prin care i-am adus primul meu compliment şi am dat să plec, dar m-am oprit în uşă ros de curiozitate şi am întrebat:

– În familia dumitale există cumva evrei? Mi s-a părut că l-ai atins pe Resler chiar unde îl doare. Este un evreu destul de religios ca să ţină cu sfinţenie toate sărbătorile.

– Sunt irlandeză, domnule Adams, născută în Irlanda, dar venită de mic copil cu părinţii în State. Cât despre domnul Resler, am citit în fişele doamnei Lidia cam tot ce aveam nevoie ca să pot purta o discuţie convenabilă cu dânsul. Iar bunicul meu din partea tatălui mi-a spus chiar înainte de a pleca spre America: „Copila mea, dacă vei nimeri vreodată la masă cu pisicile nu uita să miauni la fel ca ele; dacă vei ajunge însă în cuşca câinilor tot ce îţi rămâne de făcut este să latri."

– Şi dacă vei ajunge la o florărie nu ţi-a spus ce trebuie să faci?

A ridicat din umeri şi a spus în vreme ce aranja înapoi în biblioraft fişele doamnei Lidia:

– Asta nu mai trebuie să îmi spună nimeni, pentru că văd şi singură: într-o florărie va trebui să

fiu ca un Iris. Dar nu unul african, ci un Iris irlandez albastru. Nu-i aşa?

Odată cu întrebarea a ridicat spre mine doi ochi atât de albaştri încât păreau într-adevăr doi irişi irlandezi desprinşi parcă din rafturile cu flori.

Am dat doar din cap şi am ieşit afară cuprins de sentimente amestecate. Pe doamna Lidia, pe care o moştenisem de la tatăl meu împreună cu afacerea, nu era nevoie să o întreb nimic şi nici ea nu mă întreba aproape niciodată nimic. Fusese o secretară bună, corectă şi eficientă, dar niciodată nu avusese vreo iniţiativă, dimpotrivă, părea de-a dreptul reticentă la schimbări şi la tot ce nu se încadra într-un anumit tipar pe care ea îl cunoştea bine. Să fi fost oare numai vârsta de vină? Doamna Lidia se apropia de şaizeci de ani atunci când am preluat firma, pe când Eva părea să aibă douăzeci sau, cel mult, douăzeci şi doi de ani.

Singura dată când mi s-a părut că doamna Lidia a depăşit puţin barierele pe care singură şi le stabilise a fost atunci când a plecat. Tocmai terminase instruirea noii secretare şi, după ce a terminat, a trecut pe la mine pe la birou să îşi ia rămas-bun.

I-am urat toate cele bune şi la final am întrebat-o dacă e de părere că Eva se va descurca.

– Se va descurca, se va descurca, m-a liniştit doamna Lidia zâmbind. Se va descurca atât de bine încât, înainte să vă daţi seama, firma „Superb Flowers" se va numi „Superb Flowers – Adams şi fii".

A ieşit zâmbind înainte să apuc să o rog să îmi explice ce a vrut să spună. Doar nu eram nici măcar căsătorit aşa că de unde fii? Sau îşi imagina cumva că Eva o să încerce să mă seducă?

Va trebui să stau cu ochii pe ea, m-am gândit, şi, amintindu-mi de formele ei apetisante, mi-am spus că asta nici nu ar trebui să fie atât de greu. Apoi mi-am zis că de fapt nu ăsta mi-a fost gândul şi tot contrazicându-mă singur pe tema aceasta am ajuns la hala de ambalare unde mă aştepta a doua surpriză. Marko, un băiat recent angajat de mine, împacheta atent, sub supravegherea lui Tom, un transport urgent de cactuşi aurii. Mâinile lui Marko se mişcau uşor şi, rând pe rând, ghivecele cu cactuşi îşi găseau locul între bucăţile de polistiren pregătite din timp. Deşi pare floare la ureche, ambalatul cactuşilor este

una din cele mai dificile operaţii, iar în cazul cactuşilor aurii cu atât mai mult. Toată frumuseţea lor rezidă tocmai în spinii aurii, lungi de câţiva centimetri, şi care trebuie să ajungă intacţi la clienţi. Aveam forme de polistiren care se îmbinau perfect peste ghiveci, meţinând astfel cactusul relativ nemişcat în timpul transportului. Dar nu era nici pe departe aşa de uşor cum pare, să te fereşti de acele subţiri şi elastice ale cactusului care parcă îţi urmăreau mâinile cu îndemânare de pisic jucăuş. Asta pentru că, la fel ca orice cactuşi din genul Haageocereus, cactuşii aurii aveau sub rândul principal de spini încă un rând mai scurt şi mai periculos. Şi totuşi, Marko părea că se descurcă fără să se înţepe şi asta după numai câteva ore de practică. Urmărindu-i de la depărtare mâinile care i se mişcau cu agilitate, aveai impresia că şi-a petrecut toată viaţa numai printre cactuşi şi flori. În timp ce mă apropiam, Tom îmi făcu semnul victoriei peste umărul bălatului. Se pare că bătrânul Tom, destul de morocănos de felul lui, găsise în sfârşit pe cineva de care era mulţumit.

Atât Eva cât şi Marko apăruseră în viaţa mea în urmă cu câteva zile într-un mod aproape miraculos. Eram în oraş, în drum spre unul din magazine, când s-a pornit brusc o ploaie torenţială. Amintindu-mi că magazinul spre care mă îndreptam avea cinci tarabe stradale pe care îşi expunea florile, am grăbit pasul cu gândul să le ajut pe cele două vânzătoare să ducă ghivecele în magazin. Până să ajung, cele două vânzătoare, ajutate de Eva şi de Marko, reuşiseră să ducă toate florile la adăpost. Când am intrat, am văzut că una din vânzătoare, recunoscătoare, le arăta celor doi magazinul, iar cealaltă s-a apropiat discret de mine şi m-a întrebat dacă ar putea să le dea ceva din magazin drept răsplată, pentru că fără ajutorul lor o mulţime de flori ar fi fost total compromise. I-am privit pe cei doi cum ascultau explicaţiile vânzătoarei şi cum atingeau cu delicateţe exponatele. „Oamenii ăştia chiar iubesc florile", mi-am spus şi m-am hotărât să le ofer ceva mai mult decât o floare sau un buchet drept cadou. Din vorbă în vorbă, am aflat că amândoi erau în căutarea unui loc de muncă, astfel că i-am luat cu mine la firmă şi pe Marko l-am prezentat lui

Tom, iar pe Eva, doamnei Lidia. Tom de multă vreme se plângea că nu mai face față volumului tot mai mare de muncă, iar despre secretară știam de câteva luni că va trebui să îi găsesc înlocuitoare, dar tot amânam cu speranța că problema se va rezolva de la sine. Nu îmi venea să cred ce noroc avusesem și mulțumit de mine însumi am intrat în biroul meu și am pornit calculatorul. Mai aveam câteva mici probleme de lămurit pentru ca mulțumirea mea să fie deplină.

Despre Lao Ţing nu am aflat nimic. Google nu știa mare lucru sau poate că era mână în mână cu Eva și nu vola să îmi spună. Cunoștea două sute și ceva de milioane de Lao, dar numai o mie de Ţing, dar despre Lao Ţing nimic. Aici era o mică enigmă pe care eram hotărât să o rezolv, chiar dacă simțeam că era lipsită de importanță.

Oricum, pentru prima dată de la preluarea firmei, simțeam că mă puteam relaxa, deși motivele nu îmi erau foarte clare. Poate că fusesem și eu molipsit de energia tinerei secretare sau, pur și simplu, eram mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile. Și așa, fără să bag aproape de seamă, zilele au început să se scurgă una după alta, profitul ajungând și el pe o pantă ascendentă, lucru care mi-a permis să mai angajez doi oameni, să repar și să modernizez vechea seră, să înființez un mic atelier de ceramică în care confecționam ghivece personalizate. Era încă o idee strălucită a Evei, pe lângă multe altele pe care le punea una după alta în aplicare cu o energie pe care uneori o invidiam. Marko avea ceva probleme cu serviciul de imigrare, pentru că nu numai că vorbea extrem de puțin engleza, dar când îl întrebai cum a ajuns în America se cufunda într-o tăcere posacă. Tot Eva a fost cea care a scos cu greu adevărul de la el: era croat și toată familia lui fusese masacrată de sârbi pe stadionul din Vukovar, în 1991. El a scăpat ca prin minune, pentru că mama lui căzuse peste el și l-a adăpostit cu trupul ei de gloanțele ucigașe. A stat acolo până noaptea târziu și când a ieșit a fost salvat de un sârb bătrân care a aranjat, după câțiva ani, ca el să ajungă în State. Îmi explicam acum de ce tresărea la zgomote puternice și uneori se oprea din treabă și rămânea cu ochii pierduți în depărtare. M-am bucurat că soarta l-a scos în calea mea și când am aflat că nu are unde să doarmă am făcut rost de o canapea

şi l-am lăsat să se instaleze în cămăruţa de la capătul serelor. Eva s-a ocupat de actele lui şi mi-a promis că în cel mult un an îl face cetăţean american cu drepturi depline.

Într-una din zile a venit la mine în birou şi mi-a arătat un CD.

– E cu muzică croată, l-am cumpărat pentru Marko, dar aş vrea să îl ascultaţi şi dumneavoastră.

Era o muzică ritmată în care, spunea Eva, se putea recunoaşte toată resemnarea şi în acelaşi timp speranţa popoarelor slave. Era vorba în ele despre dragoste, despărţire, jale, dor, depărtări, trădări şi ochi negri care nu se pot uita.

Fără să înţeleg niciun cuvânt, furat numai de linia melodică, după câteva minute m-am trezit cu ochii în lacrimi.

– Nu trebuie să vă fie ruşine, a spus Eva văzând că încerc să mă şterg pe furiş. Aşa am păţit şi eu când am ascultat prima dată cântecele.

„Da, dar tu eşti fată, ai voie să plângi când vrei" aş fi vrut eu să spun, dar în loc de asta am rugat-o să îmi cumpere şi mie un CD cu muzică croată.

Când să plece, i-am spus:

– Ştii ce nu înţeleg? Cum este posibil să existe cineva care să vrea să omoare oameni care iubesc şi cântă o asemenea muzică?

Eva m-a privit lung cu ochii ei albaştri ca doi irişi irlandezi, apoi mi-a răspuns:

– La fel de bine cum oamenii care iubesc o astfel de muzică pot ucide şi ei la rândul lor. După numai patru ani croaţii au masacrat civili sârbi care se refugiau din calea războiului pe şoseaua din Petrovac. Căruţele erau pline cu bătrâni şi copii care au plătit cu viaţa pentru masacrele pe care nu ei le comiseseră. Toţi de pe această şosea au fost bombardaţi ore întregi de aviaţia croată.

Făcu o pauză cu ochii în zare gândindu-se poate la Irlanda ei natală, apoi continuă:

– Războiul, indiferent de cauza pentru care e purtat, e prostia maximă şi ultimă a speciei umane.

Am ridicat din umeri:

– Se pare că asta este o caracteristică specifică speciei umane, aşa că nu prea avem ce face.

Eva avea însă altă părere, aşa că scutură cu îndărătnicie din cap:

– De câte ori guvernanţii nu mai găsesc soluţii la problemele curente decretează starea marţială şi strigă

„Aux armes, citoyens!". Bunicul meu a fost primul care m-a încurajat să vin în America, spunând că alci cetățenii sunt mai mulți și în cazul în care va răsuna chemarea există șansa să îmi vină rândul mai târziu. Deci politicienii sunt de vină... dacă ar dispărea ei, sunt sigură că ar dispărea și războaiele.

Am privit-o cum strângea înflăcărată din pumnii mici și mă privea cu ochi scânteietori și mi-a părut rău să o aduc cu picioarele pe pământ:

— Eva, dragă, noi vindem flori, nu eradicăm politicieni. Și chiar dacă am găsi cum să-i stârpim pe cei de acum ca pe păduchii de trandafiri, sunt sigur că în numai câțiva ani ar apărea alții. Întotdeauna se vor găsi unii care să se așeze în fruntea noastră, spunând că ei se pricep cel mai bine să ne conducă, iar când vor da de greu și ei la rândul lor vor striga „Aux armes, citoyens!".

Eva zâmbi și spuse:

— Aveți perfectă dreptate, ca de obicei... Deci armele trebuie eradicate nu politicienii. Am să mă gândesc la asta.

A plecat cu CD-ul cu muzică pentru Marko, făcându-mă să zâmbesc ușor în urma ei, deși poate că nu ar fi trebuit să o fac. În scurtul timp de când o cunoșteam încă nu avusese nicio idee pe care până la urmă să nu o pună în aplicare. Dar nici chiar pe Eva nu o vedeam în stare să scape lumea de politicieni. Sau de arme.

Au trecut câteva zile și am uitat cu totul de mica noastră discuție, prins cum eram de rutina zilnică. Tocmai împachetam împreună cu Tom și Marko un lot delicat de orhidee când, dinspre oficiu, și-a făcut apariția Eva fluturând agitată în mână o foale de hârtie:

— Șefu' v-am printat un e-mail pe care cred că ar trebui să îl vedeți urgent.

Mi-am dat seama de gravitatea problemei încă de la primul rând al e-mailului la care se aștepta un răspuns urgent: era vorba de o comandă de o mie de agave albastre, varianta variegata. Livrarea nu era foarte urgentă, dar confirmarea comenzii da. Și un soi de *rara avis* în afacerea mea: se oferea plata întregii comenzi în avans.

I-am zâmbit Evei și i-am spus:

— Confirmă comanda...

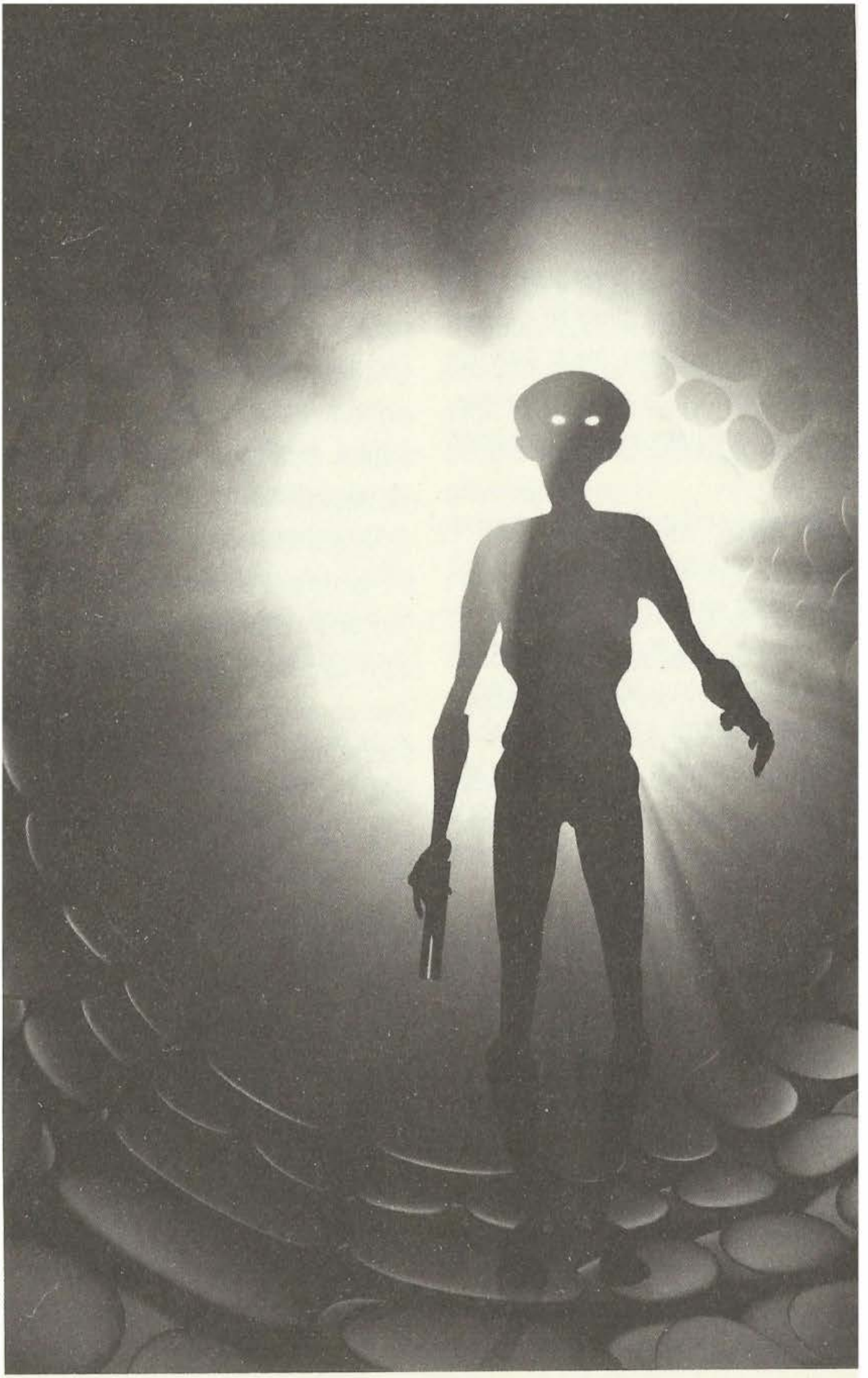

– Şefu', nu avem decât trei agave albastre pe stoc.

Nu aveam nevoie să consult fişele de inventar ca să ştiu câte exemplare de agave albastre avem, aşa că am continuat:

– Confirmă comanda şi pe urmă încalecă telefonul şi nu te opreşti până nu mai obţii încă 997 de exemplare de agave albastre, varianta variegata. Încearcă mai întâi la Resler.

M-a privit şi a oftat, dar cum mai făcuse şi altă dată aşa ceva, nu mă îndoiam că va reuşi să se descurce. După ce a plecat, am început să ambalez cu Tom şi Marko orhideele, dar gândul îmi stătea numai la comanda de agave albastre. Din câte ştiam, agava albastră, mai ales varianta vărgată, deşi o adevărată minunăţie în sine, nu era foarte căutată, în special din pricina costului destul de piperat şi, la urma urmei, nu se deosebea decât prin culoare de surata ei banală şi verde. Încă mă mai gândeam la cludăţenia acestei comenzi când am văzut-o iar pe Eva. Avea încă un print în mână şi în ochi o uşoară nelinişte.

Mi-a întins foaia şi mi-a spus:

– Am confirmat comanda şi în câteva minute au transferat toată suma. Dar e-mailul acesta îmi pare cludat...

Am coborât ochii pe foaia de hârtie şi am citit că o condiţie specială a comenzii este ca plantele să fie ambalate în timpul transportului în hârtie de ambalaj curată şi fără înscrisuri pe ea. Se solicita în mod expres ca plantele să nu fie ambalate în ziare, pentru că se puteau încărca negativ de la ştirile din paginile lor.

Am privit în ochii albaştri ai Evei şi mi-am adus aminte ce mi-a spus Tom acum câteva zile când am plecat cu el la o bere: toţi angajaţii firmei erau convinşi că între mine şi tânăra secretară este o relaţie destul de strânsă. Poate că nu ar strica să trec la fapte dacă toată lumea este convinsă de asta. Cred că o parte din gândul acesta mi s-a citit în ochi, pentru că Eva a plecat privirea şi a roşit puţin. Şi-a muşcat buza de jos, apoi m-a privit drept în ochi şi mi-a spus:

– Şefu'... vreţi să ne concentrăm puţin pe e-mailul acesta?

Dar mie mi s-a părut că sună: „Şefule, hai să rezolvăm naibii problema asta ca să ne putem ocupa pe urmă de noi".

Am scuturat din cap ca să îmi revin şi am arătat spre Tom care tocmai închidea lăzile:

– Nu am folosit în viaţa mea ziare pentru împachetatul plantelor. Doar carton ondulat de ambalaj şi polistiren expandat. Poţi să confirmi că dorinţa lor este lege pentru noi...

A plecat să confirme, dar eu rămăsesem cu gândul la ciudata cerinţă a clientului. De-a lungul timpului de când preluasem firma întâlnisem tot felul de dorinţe care mai de care mai ciudate, dar, atâta vreme cât nu încălcau legea şi clientul plătea, nu mă împotriveam niciodată.

Aşa cum am bănuit, în numai trei zile Eva primise confirmarea pentru toate cele 997 de agave albastre care ne lipseau. După numai câteva zile aveam hala de depozitare scânteind în albastru pal de la agavele înşirate peste tot. Pentru că veneau de la o mulţime de furnizori, arătau destul de diferit, aşa că, într-o încercare de uniformizare, am început să le transferăm în ghivece produse de noi. Abia am terminat replantarea lor, că am mai primit încă un e-mail de la client: eram rugaţi să le mai ţinem încă patruzeci de zile în cele mai bune condiţii pe care le puteam oferi. Clientul urma să plătească acest efort suplimentar, dar mai avea încă o cerinţă, de fapt chiar două: era foarte important ca toate ghivecele cu agave să stea împreună la cel mult un metru una de alta şi în tot timpul nopţii să li se pună muzică dintr-o listă care era anexată e-mailului. Era virată suplimentar o sumă pentru achiziţionarea unei staţii de sonorizare performante şi a boxelor aferente.

Pentru a face economie, împreună cu Tom şi cu Marko am început singuri să instalăm staţia de sonorizare şi să tragem firele la toate boxele din hală, în timp ce Eva a plecat în oraş cu lista de piese muzicale. Până am terminat noi de tras firele prin urlaşa încăpere, Eva s-a întors şi mi-a întins teancul de CD-uri.

– Le-am găsit pe toate de pe listă. Sunt numai marşuri războinice, a subliniat ea apăsat, dar nu am dat importanţă atunci acestui amănunt.

Am luat unul din ele la întâmplare şi am început să probez staţia. După numai câteva încercări, am reuşit să-l dau de cap şi l-am instruit pe Marko să albă grijă de ea şi să alimenteze cu CD-uri din când în când peste noapte magazia combinei muzicale. Urma să funcţioneze conform instrucţiunilor

primite de la client între ora douăzeci şi două şi şase dimineaţa. Clientul nostru stăpânul nostru, mi-am spus eu şi, chiar dacă îmi blocasem hala de ambalare pentru patruzeci de zile, mă bucuram că temperatura exterioară era acceptabilă, astfel că nu trebuia să mai cheltuim şi cu încălzitul ei. Deşi aveam impresia, după cum decurseseră lucrurile până acum, că asta nu ar fi fost o problemă pentru cludatul nostru client. Se pare că voia foarte mult agavele acelea.

Cum agavele, fie ele şi albastre, nu erau plante pretenţioase, le-am lăsat aproape în totalitate în grija lui Marko, deşi Tom îşi făcea o datorie din a trece de câteva ori prin hală pentru a verifica starea lor. Totul s-a desfăşurat fără probleme şi, după ce au trecut cele patruzeci de zile, am început ambalarea lor. În numai trei zile am reuşit să le pregătim pe toate pentru transport, apoi le-am expediat la adresa indicată. Au ajuns a doua zi, iar clientul ne-a confirmat că le-a primit în perfectă stare. Doar vreo cinci au fost puţin deteriorate, dar se încadrau în pierderile prevăzute în contract, aşa că am primit mulţumirile obişnuite, am închis dosarul şi ne-am văzut mai departe de treabă, deşi parcă aveam în sinea mea aşa o uşoară reţinere la modul în care se desfăşurase această cludată afacere.

Problemele au apărut la mai puţin de o lună după ce livrasem urlaşele ghivece cu agave. Ca de obicei, printr-un e-mail printat şi adus de Eva. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă după modul ferit în care mi l-a înmânat, mai ales că în ultima vreme rezolva probleme curente ale firmei aproape fără să mă mai consulte.

Tocmai îi ajutasem pe băieţii de la ambalare, eram încălzit, iar transpiraţia îmi intrase în ochi, astfel că ne-am tras la o parte şi am rugat-o să îmi facă un scurt rezumat.

– Probleme, şefule, mi-a spus ea scurt. Clientul cu agavele are o reclamaţie şi vrea să vină până aici să ne expună problema direct, poate vom găsi o cale amiabilă de rezolvare. A propus mâine la ora zece. E bine aşa? Pot să îi confirm ziua şi ora?

Nu prea aveam de ales, prin urmare i-am spus că totul era în regulă şi m-am întors lângă băieţii din hală. În ultimul timp pusesem câteva kilograme, astfel că ori de câte ori se ivea ocazia dădeam o mână de ajutor simţind că ambalatul şi ridicatul

ghivecelor mă ajutau mai mult decât orele de la sală.

A doua zi, fix la ora zece, în parcarea firmei a apărut un microbuz cu geamurile mate, din care a coborât un şofer îmbrăcat la patru ace. S-a apropiat de noi şi după ce s-a prezentat a spus:

– Şeful meu suferă de o formă rară de astm bronşic, aşa că trebuie să rămână mereu într-o atmosferă controlată. Dacă nu vă deranjează, ar prefera să discutaţi amănuntele în maşină.

Am privit-o pe Eva care a dat din umeri şi am urcat amândoi prin uşa laterală a microbuzului. Înăuntru era semiîntuneric şi un uşor miros sulfuros.

– Eu nu urc acolo, ne-a anunţat şoferul şi a trântit uşa în urma noastră.

Un timp nu am văzut nimic, apoi ochii ni s-au obişnuit şi am văzut două scaune pe care am luat loc pe bâjbâite şi am privit în faţa noastră unde era un fel de cuşcă de sticlă în care plutea o ceaţă uşoară.

– Mă scuzaţi pentru disconfortul creat, s-a auzit o voce răguşită din mijlocul norului de ceaţă, dar nici lumina nu o suport foarte bine, aşa că prefer, dacă nu aveţi nimic împotrivă, să discutăm în aceste condiţii.

Am dat din cap spre silueta care se zărea din când în când prin ceaţa din cuşcă şi am auzit un mormăit aprobator.

– Atunci să trecem direct la subiect: aceste plante pe care le-am cumpărat de la dumneavoastră urmau să fie folosite drept soldaţi psi pe o planetă unde acest lucru se practică în mod curent. Dacă sunt îndoctrinate suficient cu marşuri militare ele devin nişte războinici redutabili. În loc de asta, agavele dumneavoastră pe câmpul de luptă s-au comportat lamentabil. În loc să nimicească inamicul, a fraternizat cu el şi, în loc să îl zdrobească pe notele unor marşuri războinice, a început să le fredoneze cântece de dragoste.

Am profitat de o pauză în discursul oaspetelui ca să privesc spre Eva, care îmi întoarse o privire la fel de nedumerită ca şi a mea. După cum am mai spus, am întâlnit mulţi cludaţi în activitatea firmei, dar niciunul de calibrul acestuia.

Mi-am dres glasul şi am încercat să îl cânt în strună:

– Păi, stimate domn, nu ştiu ce vină avem noi, mai ales că am respectat întocmai indicaţiile primite

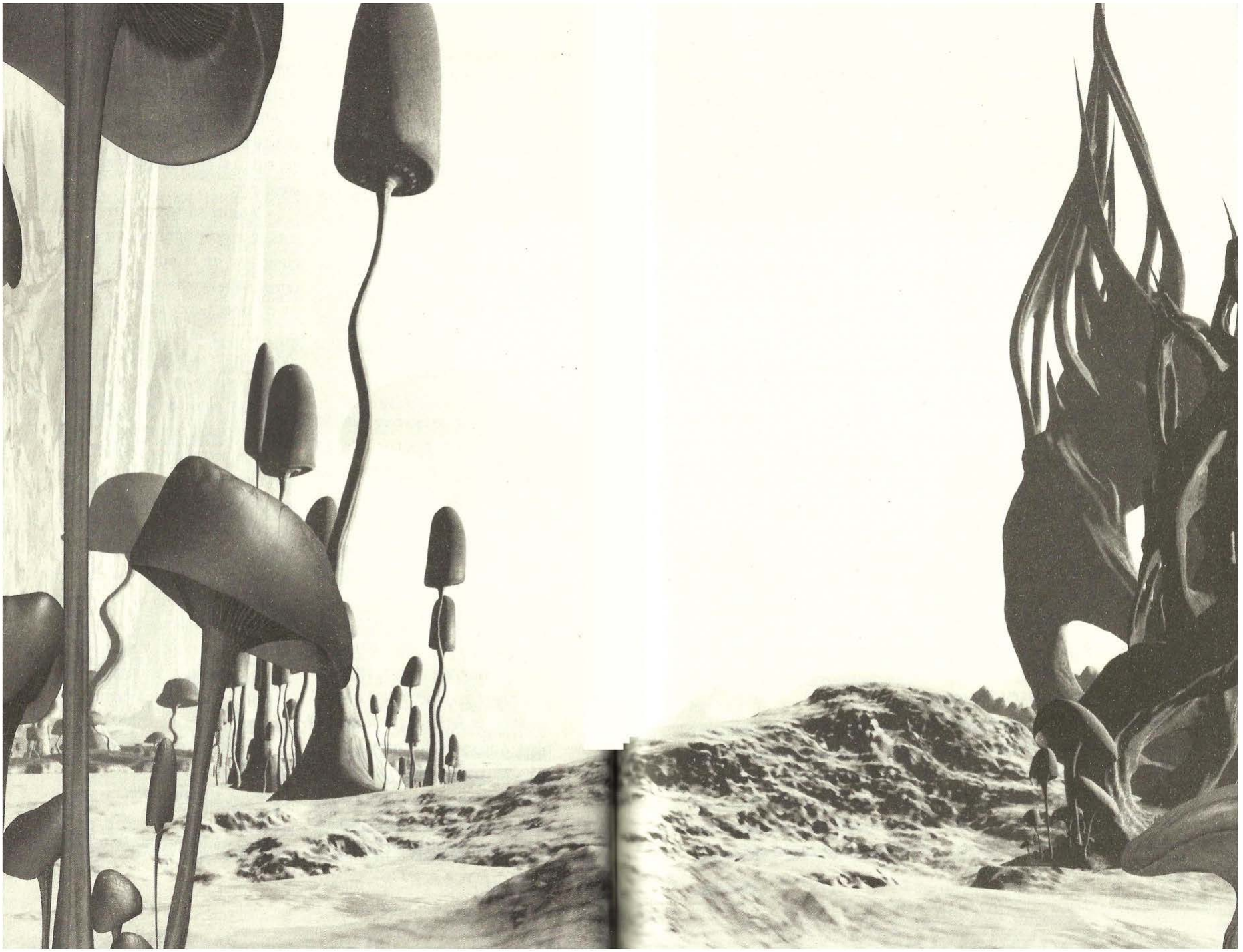

de la dumneavoastră, am spus eu cât mai ferm posibil, deşi aveam inima cât un purice; într-una din nopţile când nu aveam somn trecusem prin dreptul halei unde erau agavele şi mi s-a părut că aud unul din cântecele de dragoste şi jale ale lui Marko.

– M-am gândit că nu o să credeţi, aşa că am sacrificat o agavă şi la autopsia psi ascultaţi ce melodie am găsit...

Se auzi abia o umbră de melodie, dar fără îndoială că era una din cele mai triste pe care le ascultasem de pe CD-ul lui Marko.

Am privit spre Eva şi a ridicat neputincioasă din umeri. Sunt sigur că atât eu, cât şi ea îl vom găsi circumstanţe atenuante bietului băiat. Aproape uitasem că el avea patul la capătul halei de ambalare, astfel că probabil se săturase la un moment dat de atâtea marşuri şi încercase să îşi pună o muzică mai familiară.

– E în regulă, am spus eu. Se pare că greşeala ne aparţine aşa că suntem gata să vă returnăm sumele plătite în avans de dumneavoastră.

Dinspre cuşcă s-a auzit un fornăit dispreţuitor şi valurile de ceaţă s-au învârtejit brusc:

– Nu este vorba pur şi simplu de recuperarea banilor. Firma noastră are o vechime de mii de ani şi încă niciodată nu a păţit o asemenea ruşine. Renumele nostru de vânzători oneşti de arme a fost făcut de ocară şi nu poate fi spălat cu numai câteva mii de dolari. E nevoie de mult mai mult pentru a şterge această pată de pe obrazul nostru.

– OK, spuneţi ce anume doriţi!

Dinspre cuşca transparentă s-a auzit o tuse aspră ca şi cum cineva s-ar fi înecat, apoi vocea şi-a revenit şi a spus:

– Este nevoie de despăgubiri de război. Le solicit atât eu, în calitate de reprezentant al firmei păgubite, cât şi în numele planetei care a pierdut războiul din pricina voastră.

– Despre ce anume este vorba? Ce fel de despăgubiri v-am putea oferi noi? am întrebat eu şi am privit consternat spre Eva care, în ciuda semiîntunericului din maşină, se vedea că este tot atât de derutată ca şi mine.

– Cum despre ce este vorba? Despre arme, bineînţeles, se auzi vocea metalică din cabina plină de ceaţă. Orice fel de arme.

Nu îmi plac jocurile de cuvinte gratuite, dar spusele omului din

cabina cu ceață chiar că m-au băgat cu totul în ceață și m-au făcut să mă gândesc la Coltul vechi, de colecție, pe care îl primisem cadou de la tatăl meu când am împlinit douăzeci și unu de ani. I-am și spus asta ființei din fața mea, dar s-a mulțumit doar să fornăie disprețuitor apoi a spus:

– Vă rog să nu ne insultați inteligența, domnule Adams! Locuim de mulți ani pe planeta dumneavoastră și știm foarte bine de ce arme dispuneți. Din cauza meseriei noastre am fost nevoiți să ținem o evidență extrem de precisă a arsenalelor dumneavoastră. Începând cu cel mai nou tip de rachetă balistică și până la ultima praștie așa că, vă rog, să nu ne prefacem că nu știm despre ce anume este vorba.

În ciuda situației extrem de neplăcute în care ne aflam, fără să vreau, am izbucnit în râs: ființa din fața mea confunda sertarul în care țineam bătrânul Colt cu arsenalele lumii.

– Stimate domn, am început eu vesel să vorbesc, dar am primit un ghiont discret din partea Evei care mi-a luat vorba din gură.

– Stimate domn, cum eu mă ocup de contabilitatea firmei, dați-mi voie să vă întreb dacă armele existente în evidențele dumneavoastră ar acoperi în totalitate prejudiciul cauzat de firma noastră firmei dumneavoastră.

Dinspre cușca de sticlă s-a auzit un mormăit aprobator, apoi după o scurtă ezitare și încă o tuse vocea a spus:

– În principiu da, numai că trebuie să luăm în calcul și neprevăzutul și eventualele daune solicitate ulterior de terțe părți, așa că ar trebui să preluăm și producția de arme pe... următorii, să zicem, 200 de ani.

– Să nu exagerăm, vă rog, a spus Eva pe tonul unui negociator experimentat. Cred că o sută de ani ar fi mai mult decât acoperitor.

Dinspre cabină nu s-a auzit un timp nimic, apoi am auzit parcă niște șoapte și o siluetă vag umană s-a apropiat prin valurile de ceață de peretele de sticlă, părând că vorbește preocupată la ceea ce părea a fi un telefon. După un timp s-a auzit un fâșâit ușor și o fantă s-a deschis în perete, iar câteva foi de hârtie au alunecat într-o tăviță aflată în prelungirea fantei.

– Semnați, vă rog, contractul în două exemplare și un exemplar puneți-l înapoi în tăviță. Am putea

prelua instantaneu armele, imediat după semnarea contractului, dar am lăsat o oră, termen de grație, ca să aveți timp să comunicați celor interesați efectele contractului, astfel că numai începând cu ora două-sprezece vom ridica armele. Ora locală, bineînțeles. Totul va dura doar câteva minute și efectele contractului se vor face simțite pe toată planeta în același timp. De asemenea, cum suntem negustori de arme, nu ucigași, vom permite celor aflați în situații deosebite evacuarea în siguranță în locurile prevăzute în contract. Ne referim în special la personalul militar de pe avioanele aflate în zbor, la cei aflați pe submarine sau nave militare. Vom lua toate măsurile de siguranță pentru că nu dorim să complicăm în mod inutil o problemă și așa complicată.

Eva care se chinuia să citească în lumina sărăcăcioasă prevederile contractului întrebă:

– Ce înțelegeți de fapt prin termenul generic de arme?

– Este specificat în ultimul rând al anexei de pe pagina doi: orice artefact uman susceptibil de a provoca moartea sau lovituri cauzatoare de moarte unei ființe umane. Intră deci totul, începând de la arc și săgeată până la ultimul tip de rachetă balistică nucleară, arme chimice, biologice, psihice și, ca o concesie, am trecut deci și armele ne-letale folosite de obicei pentru împrăștierea manifestanților. Sunt denumite neletale, dar la o folosire necorespunzătoare pot foarte ușor provoca moarte sau răni grave. Am lăsat bețele și cuțitele cu lama mai mică de 15 centimetri, dar vor fi atent monitorizate și la primul semn că ar fi folosite împotriva unor oameni vor fi instantaneu confiscate.

„Super", mi-a venit să exclam, dar mi-am dat seama că nu asta se aștepta de la mine, prin urmare am luat contractele de la Eva și le-am semnat fără să le mai citesc. Am pus unul înapoi pe tăviță și cu o mină gravă am spus cât de serios am putut:

– Asta e! Dacă am greșit trebuie să plătim. Vă mulțumim pentru înțelegere și la revedere.

– La revedere, a spus vocea din cușca plină de ceață și noi am deschis ușa și am coborât în lumina strălucitoare a soarelui.

– Să nu strigați de bucurie și să nu mă îmbrățișați până nu se îndepărtează mașina vă rog, a spus Eva pe un ton serios.

Aşa am făcut, dar după ce am luat colţul am luat-o bucuros în braţe şi am învârtit-o de câteva ori, făcând-o să ţipe încântată, fără să observ că aproape toţi angajaţii micii mele întreprinderi erau la geamuri.

L-am trimis pe Mark să le spună la toţi să se adune în hala de ambalare, pentru că era destul de mare ca să încapă lejer toţi cei aproape douăzeci de angajaţi. După ce au venit toţi, am privit la ceas: mai era aproape o oră până la douăsprezece, aşa că am tras-o pe Eva mai aproape de mine şi am început să vorbesc:

– Avem să vă comunicăm o veste foarte mare! Şi foarte bună în acelaşi timp...

– Vă căsătoriţi! mi-a luat Marko vorba din gură, în vreme ce toţi ceilalţi au început să aplaude.

Eva a roşit uşor, apoi a plecat ruşinată capul şi a confirmat tuturor.

– Aveţi dreptate, aşa este! şi m-a luat în braţe, sărutându-mă lung pentru prima dată.

Apoi, profitând de năuceala mea, mi-a şoptit la ureche:

– Cred că este mai bine să ne prefacem că bucuria noastră este produsă de această veste şi nu de cea adevărată. Pe ala ar trebui să o ţinem doar pentru noi, deoarece nu cred că furnizorii de arme ai lumii vor fi foarte bucuroşi de ceea ce se va întâmpla peste patruzeci şi cinci de minute.

În timp de angajaţii aplaudau mai departe, m-a privit şăgalnic şi a adăugat:

– Bineînţeles, dacă nu vrei, putem renunţa şi la varianta cu căsătoria.

– Nu, nici vorbă că nu, am spus eu grăbit, strângând-o mai tare în braţe ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu mi-o ia cineva.

M-am întors spre cei din hală şi am spus:

– Veştile bune trebuie sărbătorite, aşa că restul zilei avem liber. Tom, haide la mine să îţi dau nişte bani, apoi mai la pe cineva să te ajute şi du-te după şampanie şi ce mai trebuie pentru o petrecere adevărată, iar tu Mark adu televizorul de la mine din birou şi instalează-l aici.

În timp ce toată lumea s-a pus în mişcare, l-am spus Evei care acum mă ţinea de braţ fără nicio reţinere:

– Petrecere, petrecere, dar nu aş vrea pentru nimic în lume să scap astăzi ştirile de la ora dolsprezece.

Eva a încuviinţat zâmbind şi a plecat să-l ajute pe ceilalţi să aranjeze mesele pentru petrecere.

ZONA DE VEST

2

SCENARIUL ŞI DESENELE:
VIOREL PÎRLIGRAS

CAPUL SUS, SEVERUS. AM SCĂPAT ŞI DE DATA ASTA. AVEM ACUM ŞI O ARMĂ - VECHE DAR BUNĂ - CARE NE VA AJUTA SĂ AJUNGEM MAI SIGUR ÎN MEDORA. IAR ACOLO VOM GĂSI NOI O CALE DE ÎNTOARCERE.

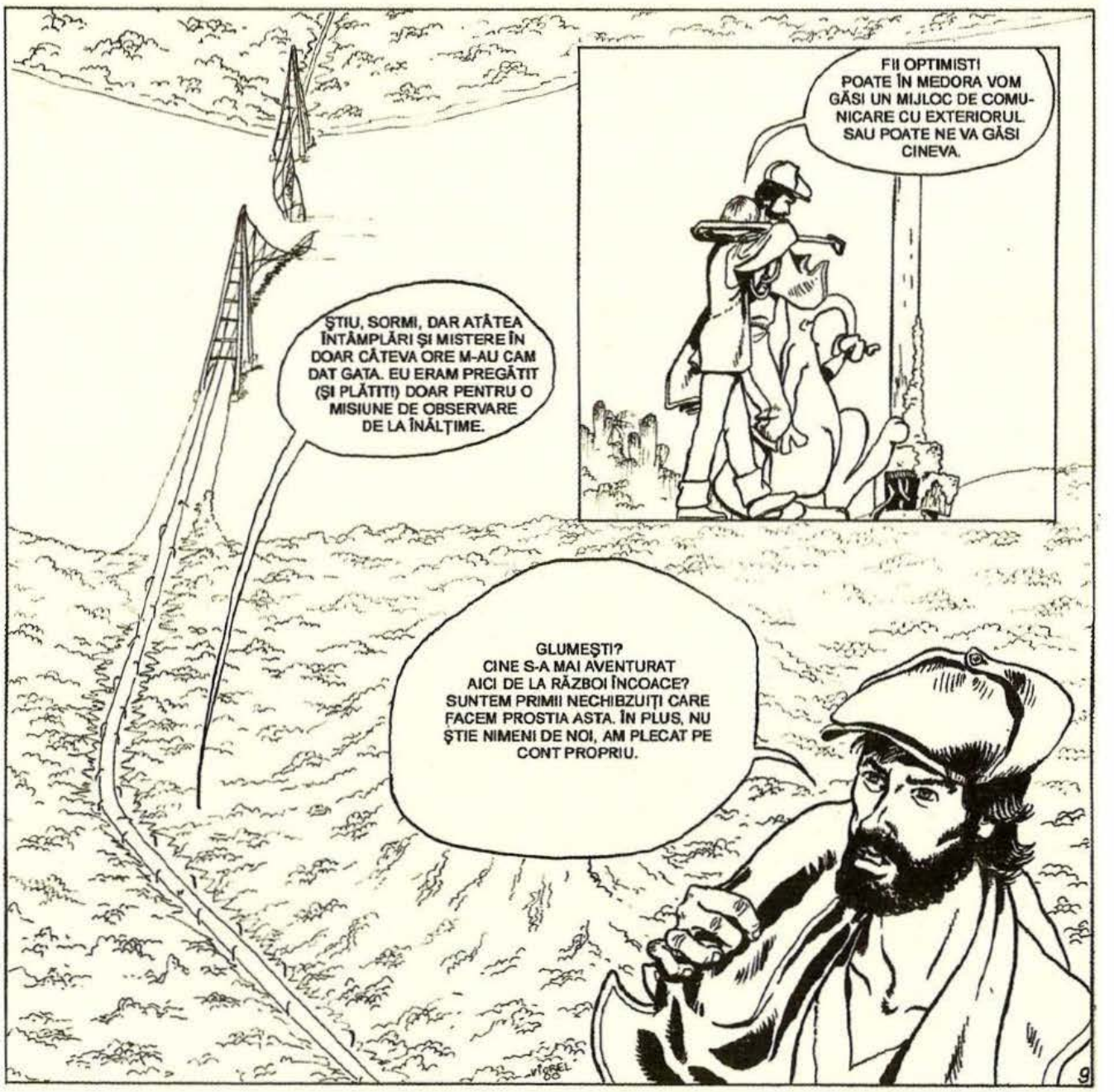
FII OPTIMIST! POATE ÎN MEDORA VOM GĂSI UN MIJLOC DE COMUNICARE CU EXTERIORUL. SAU POATE NE VA GĂSI CINEVA.
ŞTIU, SORMI, DAR ATÂTEA ÎNTÂMPLĂRI ŞI MISTERE ÎN DOAR CÂTEVA ORE M-AU CAM DAT GATA. EU ERAM PREGĂTIT (ŞI PLĂTIT!) DOAR PENTRU O MISIUNE DE OBSERVARE DE LA ÎNĂLŢIME.
GLUMEŞTI? CINE S-A MAI AVENTURAT AICI DE LA RĂZBOI ÎNCOACE? SUNTEM PRIMII NECHIBZUIŢI CARE FACEM PROSTIA ASTA. ÎN PLUS, NU ŞTIE NIMENI DE NOI, AM PLECAT PE CONT PROPRIU.
VIOREL 88

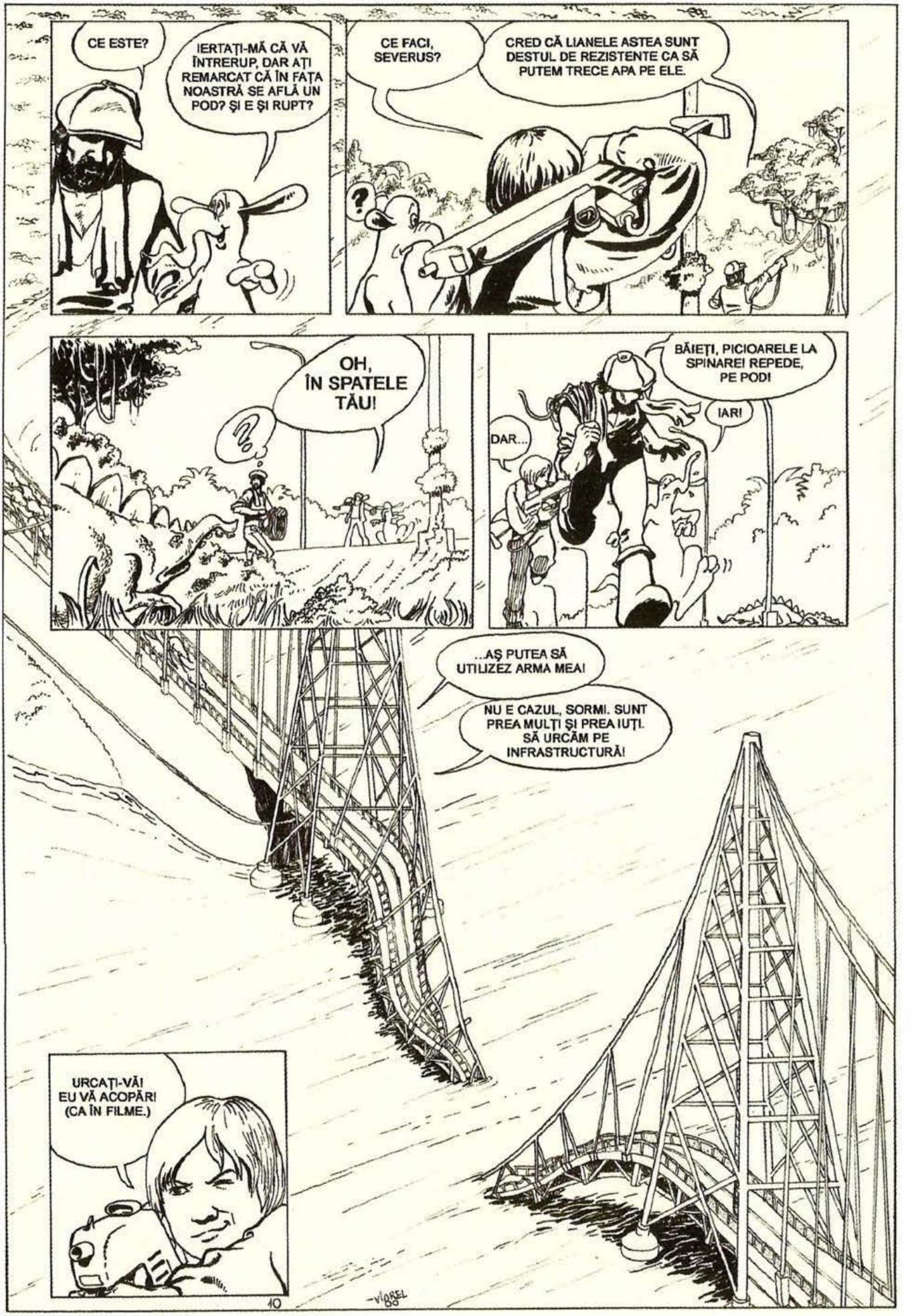
CE ESTE?
IERTAȚI-MĂ CĂ VĂ ÎNTRERUP, DAR AȚI REMARCAT CĂ ÎN FAȚA NOASTRĂ SE AFLĂ UN POD? ȘI E ȘI RUPT?
CE FACI, SEVERUS?
CRED CĂ LIANELE ASTEA SUNT DESTUL DE REZISTENTE CA SĂ PUTEM TRECE APA PE ELE.
OH, ÎN SPATELE TĂU!
BĂIEȚI, PICIOARELE LA SPINARE! REPEDE, PE POD!
IAR!
DAR...
...AȘ PUTEA SĂ UTILIZEZ ARMA MEA!
NU E CAZUL, SORMI. SUNT PREA MULȚI ȘI PREA IUȚI. SĂ URCĂM PE INFRASTRUCTURĂ!
URCAȚI-VĂ! EU VĂ ACOPĂR! (CA ÎN FILME.)
-VIOREL 00
10

AM ÎNCURCAT-O! ĂŞTIA URCĂ DUPĂ NOI ŞI NU MAI AVEM UNDE FUGI DE AICI. SĂ ÎNCERCĂM SĂ REZISTĂM... ATÂT CÂT PUTEM...
SORMI, DĂ-MI ARMA TA - MĂCAR SĂ NE VINDEM PIELEA SCUMP...
AM O IDEE MAI BUNĂ. VREAU LIANA ŞI SĂ VENIŢI DUPĂ MINE SUS!
ÎN CE CONSTĂ IDEEA TA, CROB?
11

CE VREI SĂ FACI AICI, ÎN VÂRF? O SĂ CAZI!
VOI ÎNCERCA SĂ AJUNG ÎN PARTEA CEALALTĂ. POATE NU VEȚI REUȘI CE VOI FACE EU, DAR ORICUM, SĂ RĂMÂNEM LEGAȚI.
E O NEBUNIE!
VA CĂDEA ÎN APĂ ȘI-L VA LUA CURENTUL!
A REUȘIT...
ÎȚI DAI SEAMA?
A REUȘIT...
CE SALT!
DOAR CĂ NOI N-AVEM CONFIGURAȚIA LUI. O SĂ CĂDEM ÎN APĂ.
ASTA E ȘI IDEEA. NE VA TRAGE CROB CU LIANA.
IUHUUUUUUUU...
AM PORNIT!
IMPORTANT ACUM E SĂ NU TE IA CURENTUL. ȚINE-TE BINE DE MINE.

– va urma –

NAUTILUS

A APĂRUT

DAN SIMMONS

HMS TERROR

Vol. 1

„Întinderile arctice mi-au adus aminte de ultimele scene din Frankenstein de Mary Shelley, unde soarta azvârle omul şi monstrul într-o lume ostilă, şi de Beowulf, unde o creatură din sălbăticie se năpusteşte asupra oamenilor. O carte ca un mare aisberg în mişcare, pe care o recomand cu toată convingerea. "

„Această combinaţie de realism istoric, horror gotic şi mitologie antică nu e puţin lucru, mai ales când păşeşti pe o gheaţă fragilă. Fără talentul de povestitor al lui Simmons, gheaţa s-ar fi spart. În pofida dimensiunilor împovărătoare, HMS Terror se dovedeşte a fi o lectură provocatoare (...)."

THE WASHINGTON POST

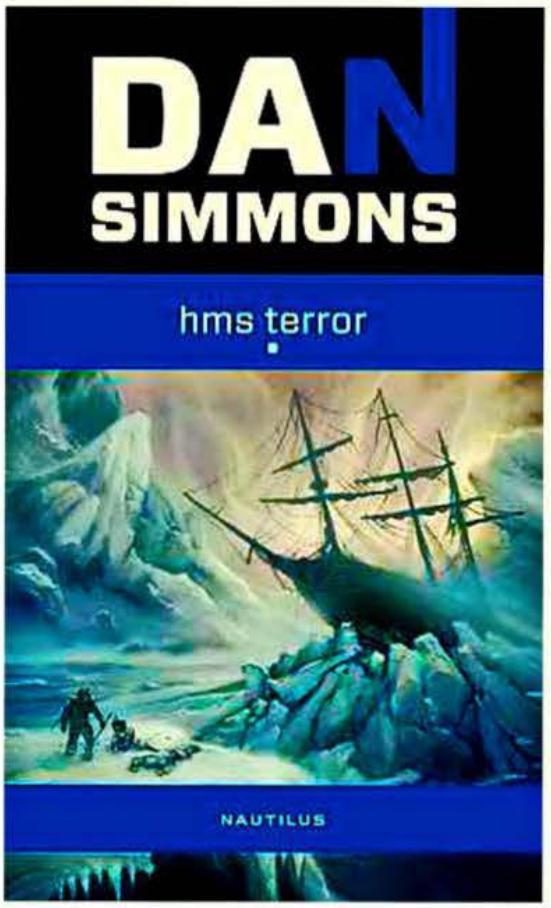

Vol. 2

Oamenii de la bordul vasului HMS Terror, care a luat parte la Expediţia Franklin din 1845, pătrund într-o a doua vară de la Cercul Arctic într-un înspăimântător peisaj de gheaţă. Frigul nu cedează nicio clipă, cărbunii şi proviziile sunt pe ducă, iar călătorii se luptă să supravieţuiască. Numai că marele lor duşman este şi mai înspăimântător. În bezna neclintită se ascunde ceva: un adversar nevăzut, un monstru dornic să pătrundă peste tot.

9/2014/CPSFA22/serie nouă

David Brin
OCHII ACEIA

„Inginerii guvernului. Aha. Ai cunoscut vreodată un inginer, amice? Nu sunt drone fără chip, ca în filmele alea idioate cu agenți secreți. Adică cei mai mulți nu sunt așa. Sunt americani inteligenți, ca tine și ca mine, cu neveste și bărbați și copii.

Câte mii de oameni să fi lucrat la nava aia spațială din '48 încoace? Închipuie-ți niște găgăuță pensionați care joacă golf, își fac de lucru prin garaj, colectează fonduri sub sigla Rotary... și în toată vremea asta și-au reprimat imboldul de-a flecări despre povestea secolului."

Stephen King
DEMONUL DIN MAȘINĂ

„Hunton închise ochii și în întunericul dinapoia pleoapelor văzu din nou Mașina Rapidă de Călcat și de Împăturit Hadley-Watson. Era dreptunghiulară, lungă de vreo nouă metri și lată de un metru. La capătul de alimentare era o curea transportoare care trecea în unghi mic pe sub bara de protecție, apoi cobora. Cureaua antrena cearșafurile umede și șifonate pe sub și peste șaisprezece cilindri uriași care se roteau și care formau partea principală a mașinii. Opt deasupra, opt dedesubt, presați între ei ca feliile de șuncă dintr-un sendviș cald. Temperatura aburului din cilindri putea fi ridicată până la maximum 150 de grade, pentru uscarea cea mai rapidă. Presiunea pe pânzele transportate de curea era de 4 tone forță pe metru pătrat."

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00022
9 771220 862006